

ЖИТНО ЗЕРНО

БР. 2

ПЕТНАДЕСЕТА ГОДИНА

1941

СЪДЪРЖАНИЕ:

* * *	Животътъ на миналото, настоящето и бъдещето.
Стрелецъ	Отдѣлното въ Цѣлото.
Д-ръ Ел. Р. К.	Проблемата за волята у Учителя.
Боянъ Боевъ	Дришъ и неговата парапсихология.
Ан. Х-ва	Пътътъ на великата идея.
Изъ нашия животъ.	Боянъ Боевъ: Гостъ отъ София при Учителя.
Т.	Защо?
Стрелецъ	Изъ колелото на зодияка. Водолей.
Стихове. Д. Ан-ва — Мигътъ. S. — Пролѣтенъ копнежъ на земята.	
Мъдростъ на стари китайци. Прев. Д-ръ Ил. Стратевъ.	
Отзиви, вести и книгописъ	
Du Maître:	Le bien et le mal dans la vie.

S O M M A I R E

x x y	La vie du passé, du présent et de l'avenir.
Sagittaire	La distinct dans le Tout.
Dr. El. R. C.	Le problème de la volonté chez le Maître.
B. Boëv	Driesch et sa parapsychologie.
An. Ch-va.	Le chemin de l'idée sublime.
De notre vie	B. Boëv: Un hôte de Sofia chez le Maître.
T.	Pourquoi?
Sagittaire	La Roue du Zodiaque. Verseau.
D. An-va et S.	Vers.
Sagesse des anciens chinois. Trad. du Dr. Il. Stratev.	
Echos, nouvelles et livres nouveaux	
Du Maître:	Le bien et le mal dans la vie.

ЖИТНО ЗЪРНО

ГОД. XV.

БР. 2.

Животът на миналото, настоящето и бъдещето

Животът в своето проявление на земята е минал през растенията, през животните и сега се изявява в една по-виша форма — човѣкът. Ние хората се отличаваме от растенията и животните по нашите стремежи. Животните се учат, какъ да живѣятъ; живѣнето е наука за тяхъ. Ние сме родени, за да мислимъ. Като минал нашиятъ животъ презъ растенията и животните, ние носимъ техния животъ въ себе си. Често казваме: Животното, което живѣе въ мене. Ние различаваме живота на животното въ себе си. Въ формата на растенията ние сме учили закона на растението, да растемъ нагоре и надолу. И до сега носимъ желанията на растенията — искаме да станемъ голѣми хора, да дигнемъ главата си до облаците. Въ формата на животните се учиме какъ да живѣемъ: да ядемъ да пиемъ, да се движимъ, да бѣгаме. И едва въ човѣшката форма ние започваме да мислимъ. По какво се отличава човѣшката мисълъ? Ако натоварятъ едно животно съ нѣкакъвъ товаръ, то ще хукне да бѣга, да вика. То не разбира, какво става съ него. Съзнава, че има известна дисхармония, която прѣчи на неговите чувства, то жалае да се освободи и затова бѣга. Изпадне ли човѣкъ въ това положение, той нѣма да бѣга, но започва да мисли, какъ да снесе товара отъ гърба си.

Животътъ може да се изрази въ формата на едно растение, може да се изрази въ формата на едно животно, на единъ човѣкъ — същество, което мисли, а може да се изрази въ една форма непонятна още за нашето днешно съзнание, която за насъ ни се представя като бъдеще.

Ако бихме могли да погледнемъ на живота отъ гледището на животното, човѣшкиятъ животъ би ни се сторилъ като бъдеще, а животътъ на растенията като минало. Животътъ на растенията и на животните за насъ е минало, сегашниятъ животъ на мисълта е настояще.

Когато у насъ се зароди желанието да живѣемъ, т. е. да ядемъ, да пиемъ, да се удоволствуваме или наслаждаваме, това е животътъ на животните — нашето минало. Съ този животъ ние влизаме въ противоречие съ сегашния си животъ като мислещи същества. Същественото, което ни отличава като човѣци, то е нашата мисълъ. Ако ние се откажемъ да мислимъ, ние ще приличаме на онова момиченце, което бащата праща въ училище да учи, пъкъ то, когато учителятъ преподава, взема огледалото и се забавлява съ прическата си, съ дрехите си, съ панделките си. Нашата съществена задача като човѣци е да се учимъ и да

мислимъ. Занимаваме ли се съ страданията си, разправяме ли, колко сме нещастни, ние приличаме на това момиче, което не учи, а се занимава съ странични нѣща. Страданията, които имаме, сж резултатъ на една недовършена работа въ областта на растенията, въ областта на животнитѣ или въ областта на човѣцитѣ.

Ако искаме да растемъ, това не е наша работа. Растежътъ е работа на растенията. Ако искаме да живѣемъ и това не е наша работа, това е работа на животнитѣ. Да оставимъ работата на растенията и животнитѣ и да свършимъ нашата работа. Нашата работа е да мислимъ. Когато свършимъ нашата работа, тогава е добре. Другитѣ сжщества иматъ други задачи въ свѣта. Ако ние не мислимъ, ние не вършимъ нашата работа, а вършимъ работа на други сжщества.

Най-първо ние ще туримъ идеята, че основното нѣщо въ нашия животъ е да мислимъ. Единъ американски професоръ разправя една своя опитностъ, че до своята тридесетъ годишна възраст той не знаелъ, какво нѣщо е мисълта. Когато въ него се заражда съзнанието, че той може да мисли, изпиталъ голѣма радостъ за възможността, която има да мисли и да разрешава нѣкои въпроси.

Страданията и мжченията, които имаме, сж, за да се научимъ да мислимъ. Тѣ сж условия, при които нашата мисълъ може да расте и да се развива. Ако ние спазваме закона на мисълта, тѣзи страдания и мжчения може да ги отстранимъ. Щомъ страдаме, щомъ се обезсърдяваме, щомъ се гнѣвимъ, ще си кажемъ, че не мислимъ. Като дойдатъ разочарованието, обезсърдението, обезвѣряването и всички отрицателни състояния, да започнемъ да мислимъ за тѣхъ. Когато сме обезсърдени, да мислимъ, защо сме обезсърдени. Когато мислимъ, знаемъ какъ да постѣпимъ.

Само като мислимъ, ние ще имаме едно понятие за нашето бъдеще, ще имаме едно право понятие за Бога. Въ свѣта сжествува една велика разумностъ. Никой отъ насъ не може да бжде онеправданъ. Ако приемемъ, че въ свѣта има единъ Богъ и допускаме, че нѣкой може да ни онеправдае, ние сме въ противоречие, не вѣрваме, че свѣтътъ, въ който живѣемъ, е разуменъ. Всѣки отъ насъ може да поправи сждбата си, ако приема и реализира въ себе си следното: Да вѣрва, че живѣе въ Бога; да вѣрва, че животътъ е разуменъ; да вѣрва, че никое сжщество, не може да го лиши отъ онова благо, което Богъ му дава въ свѣта. Каквото и да ни се случи въ живота, даже да сме принудени да напуснемъ свѣта на хората, Богъ ще ни даде друга форма, при по-добри условия. Когато напуснахме живота на растенията, станаме животни; когато напуснахме живота на животнитѣ, станаме човѣци, когато напуснемъ живота на човѣцитѣ, ще станемъ ангели. Затова Христосъ казва: „Който обича живота си, ще го изгуби: а който ненавиди живота си на този свѣтъ, за вѣченъ животъ ще го упаци“. Напуснемъ ли сегашния животъ, ще приемемъ другъ по-висшъ животъ.

Когато мислимъ, живѣемъ въ настоящето, когато искаме да живѣемъ, то е животътъ на миналото, пъкъ когато търсимъ щастieto, смисъла на живота, безсмъртието, то е бъдещето. Когато се чувствуваме нещастни, то е животътъ на миналото. Всѣка мисълъ на миналото трѣбва да можемъ да я пренесемъ въ една идея на бъдещето, за да можемъ да разрешимъ задачитѣ на живота. Има единъ животъ, който изключва

мисълта, има животъ, който включва мисълта въ себе си. За да се справимъ съ нещастieto, трѣбва да приемемъ любовта. Щомъ обичаме Бога, нашето състояние се смѣня. Когато казваме, че живѣемъ и се движимъ въ Бога, че Богъ живѣе въ насъ, тази идея още не ни е ясна, защото то е бждеще за насъ. Животътъ, който изтича отъ Бога, се проявява въ миналото, проявява се въ настоящето, проявява се и въ бждещото, Богъ обединява всичкитъ въ едно. Да обичаме Бога, значи да виждаме Бога въ тия, които обичаме, да виждаме Бога и въ себе си. Ако не виждаме Бога въ себе си, ние виждаме миналото въ себе си. Идеалътъ ни не трѣбва да бжде безформенъ, но живо разумно същество, което да ни бжде другаръ и да ни помага. Ако едно разумно същество може да ни помага въ живота на мисълта, това същество меже да ни бжде полезно. Ние трѣбва да станемъ проводници, презъ които да влѣзе Божествената мисль въ насъ. Тогава всички положения на свѣта ще могатъ да се поправятъ.

Ако ние срещнемъ човѣкъ, който мисли, както ние мислимъ, въпросътъ е разрешенъ, ние можемъ да имаме отношение помежду си. Двама души, които мислятъ, могатъ да се споразумѣятъ. Ако ние нѣмаме мисълта, която Богъ е вложилъ въ насъ, нищо не можемъ да направимъ. Мисълта засега е най-същественото, съ което трѣбва да работимъ. Който и учителъ да дойде въ свѣта, той ще засегне нашата мисль. Онова, което е съществено за насъ, Богъ ни го е оставилъ. Той казва: „Сине мой, дай си сърдцето!“ Богъ не иска отъ насъ ума, но сърдцето, онова, което ни е причинило толкова страдания и неприятности. Богъ иска нашитъ сърдца, за да ги пречисти. Остава ни ума, за да работимъ съ него.

Да работимъ съ мисълта си, това е най-красивата работа. Всички други работи ще се разрешатъ. Щомъ започнемъ дз мислимъ, ще намѣримъ доброто въ другитъ. Щомъ започнемъ да мислимъ, ще проявимъ Божията любовь.

* * *

Отдълното въ Цѣлото

На едно мѣсто Ж. Ж. Русо бѣше казалъ, че най-голѣмото престѣпление е извършилъ оня незнаенъ човѣкъ, който прѣвъ е забилъ въ земята четири колци и е извикалъ: „Това е мое!“

Разбира се, нѣкога човѣшкото общество е трѣбвало да се организира, трѣбвало е да има собственостъ, която да се преработва и претворява споредъ вложенитѣ у нейния притежателъ сили, трѣбвало е, поради низкия уровеньъ на развитие, да се създаде мрежа отъ условности, която да спомага човѣшкия напредѣкъ, но човѣкътъ накрая се показалъ толкова заслѣпенъ въ своята собственостъ, че я превърналъ на идолъ, заради който заробилъ дори собствената си душа. Въ стремежа си да притежава и да нарича свое всичко онова, до което се докосвалъ, той забравилъ, че самъ е въ властта на сили, които не му позволяватъ да надхвърли дадени граници и възможности. Човѣкъ забравя, че е изваденъ изъ небитието по силата на една сврѣхволя, която го е взела въ своята властъ и която му е дала толкова свобода въ подбора на неговитѣ деяния, колкото е необходимо, за да върши той по свой починъ и стилъ волята, легнала въ предназначенията на свѣтовния планъ.

Човѣкъ живѣе на земята като господаръ надъ всички твари, като рѣдко си спомня, че има обязанности къмъ по-висшитѣ степени на космичното съзнание. Въ сжщностъ, защо се чувствува той толкова гордъ и властенъ? Защо често казва, че има безгранична властъ и защо се опитва да владѣе и потиска другитѣ?

Въ всички случаи, при нашитѣ разсѣждения, ще бжде полезно да уяснимъ положението на човѣка, погледнато отъ едно мѣсто, до което ние, заблудени въ катадневната житейска игра, рѣдко се отправяме съ своето съзнание и размисль.

Ние всички сме храненици или пансионери въ единъ огроменъ домъ, на който не виждаме господаря, тъй като неговото лице е скрито, за да сме свободни въ подбора на деянията си. Цѣлъ животъ се препитаваме отъ енергията на слънцето, която ежеминутно се струи съ голѣма щедростъ къмъ земята. Всѣка минута то изпраща къмъ земята лжчиста енергия, която се равнява на близо две калории върху 1 кв. с.м. Около една трета отъ тоя притокъ се поглъща отъ земната атмосфера, а останалата пада на самата поврѣхностъ на земята. Тая енергия произвежда безчислено много промѣни, които подържатъ грамадното равновесие на жизненитѣ процеси, отъ които най-важни сж тия, които се извършватъ въ зеленитѣ растения.

Ние се ползуваме даромъ отъ свѣтлината, топлината, храната и живота на слънцето, гледаме съ очитѣ си преизобилното богатство на свѣтовната красота, приемъ кристалнитѣ води на планинскитѣ ручей и се радваме за това, че живѣемъ и участвуваме въ тоя великъ процесъ на общото битие. Слънцето е въ нашето сърдце, то пълзи въ жилитѣ ни заедно съ кръвта; топлината на нашата дланъ, съ която милваме любимата главичка на малкото дете, е получена отъ горението на вжглеродитѣ въ храната, съединени съ кислорода на вдишания въздухъ. Слънцето поддържа изцѣло нашия животъ съ чуднитѣ алхимични претвор-

би на своята енергия, преработена въ земнитѣ лаборатории, въ мълчаливата утроба на земята, отъ кждето се раждатъ чудни плодове, натежали отъ сладостъ и обичъ.

Погледнете бѣлоцвѣтната пролѣтъ, когато лумнатъ скрититѣ сили на земята, до която се докосва слънчевия лжчъ, вижте палящото лѣто, когато по нивитѣ се люлѣятъ обилнитѣ класове на хлѣба, вслушвайте се въ пѣсенъта на жетвата, а после вкусете преизобилието на есенъта, за да разберете слънцето—неговия езикъ, неговото могъщество, неговата преизобилна обичъ, съ която непрестанно то дарява.

Човѣкъ живѣе тридесетъ, петдесетъ, осемдесетъ или сто години на земята и нито веднажъ не му идва на ума да благодари на това велико пулсиращо сърдце, защото си мисли, че всичкото това е въ реда на нѣщата, защото не знае, че всѣко нѣщо не идва отъ нищото, а се дава отъ щедрото и благодатно сърдце, въ което има любовъ. Който познава точнитѣ закони въ природата, знае, че всѣка калория топлина, всѣко трепване нѣкъде въ царството на цѣлокупното естество, е за смѣтка на нѣкоя изразходвана, дадена енергия, както всѣко богатство идва или отъ нѣчия щедростъ, или за смѣтка на нѣчия оскъдица.

Защо тогава човѣкъ си позволява да се нарича господарь на земята? Кое ни подсказва, че трѣбва да се отнасяме съ такава безразсѣдностъ и жестокостъ къмъ по-малкитѣ, които смѣтаме, че живѣятъ отъ нашето благоволение?

Отъ гледище на едно дълбоко вживѣване въ вѣчнитѣ истини на природата и отъ единъ моралъ, обоснованъ върху една справедливостъ, отлична отъ тая, която ние сме поставили като ржководно начало въ живота си, никой, освенъ по-издигнатия, по-умния, по-благородния, нѣма право да изисква нищо отъ другия и то да го изисква съ намѣрение и задача да се извърши нѣщо, което е насочено въ посока и въ полза на личното и обществено развитие. Не сме ли ние еднакво безпомощни същества безъ притока на оня даръ отъ небесата, който ни прави годни да живѣемъ? Затворете въ една стая нѣкой отъ великитѣ диктатори въ свѣта и го оставете гладенъ 10 или 15 дни. Ще видите следъ това една печална гледка: помжтнѣли очи, отпуснати ржце, гъгнешъ гласъ и разнебитена воля. Ако такъвъ човѣкъ живѣе не само съ своето тѣло, но и съ своя духъ, той и тогава ще ни покаже частъ отъ вътрешната си сила. Но колцина отъ тия, които сега ржководятъ сѣдбинитѣ на свѣта и сж взели въ ржка камшика на повелята, иматъ източника на своето вдъхновение въ царството на идеитѣ, а не въ царството на личния егоизъмъ?

Какво изисква голѣмиятъ планъ на живота отъ насъ—отдѣлнитѣ атоми на цѣлото? Какъвъ е смисълътъ на тоя кржговратъ на свѣтовната енергия, на тия неописуемо много и разнообразни процеси въ природата? Отъ всички отговори, които човѣцитѣ сж си давали въ неизбродната низа на вѣковетѣ, най-щастливо налучканиятъ е оня, на когото резонира нашето сърдце, нашиятъ неосъзнатъ винаги вътрешенъ копнежъ на душата, и той е да дадемъ и нашето малко усилие за сѣдването на свѣтовния планъ, като съдействуваме съ нашата малка обичъ на голѣмата свѣтовна обичъ, която се струи изъ великото сърдце на космоса. Вънъ отъ тоя планъ, вънъ отъ тая обичъ, ние сме нищо-прашинки, които ще угаснатъ въ безответната тъмнина на „огромната сѣнка“, която се раз-

тила въ убийствения мракъ на безлюбието. Ние живѣемъ като човѣшки сжщества на границата на тия два свѣта и въ наша властъ е, както говорятъ всички писания и символи отъ най-далечната древностъ, до поемемъ къмъ едно отъ дветѣ царства, като ускоримъ или забавимъ нашето собствено растене. Безлюбието е като безответната пустиня на междузвездното пространство, кждето връзките на отдѣлнитѣ части се разпадатъ въ океана на смъртта.

Учителтъ-мждрецъ казва на едно мѣсто следното: „Ако си една капка вода, не търси почитъ отъ хората. Влѣзъ въ голѣмата вода и ще получишъ почитъта, която се пада на голѣмата вода.“ Въ тия думи е скритъ отговорътъ на онова нестихващо питане за щастието и за смисъла на човѣшкия животъ, около който въпросъ се суетятъ съ вѣкове и хилядилѣтия умоветъ на философи и мислители.

При съзнанието за дребността и незначителността на откъснатото, отдѣлното сжществуване, човѣкъ получава нова воля за съзнателенъ и смисленъ животъ въ цѣлото, кждето да бжде докоснатъ отъ живителнитѣ струи на обединяващия духъ. При това съзнание за немощта на изолираното човѣшко азъ, ние ще се превърнемъ отъ господари надъ слабитѣ въ тѣхни приятели и отъ играчки въ ржцетѣ на сждбата — въ съзнателни работници и предани слуги на Великото.

Ще трѣбва да се оправдае съ нѣщо изразходваната за насъ енергия, а това оправдание се състои въ това, да превръщаме умразата въ обичъ, безвѣрието въ упование, отчаянието въ куражъ и невежество въ знание за великия и грандиозенъ свѣтъ, въ който пребиваваме.

Хербертъ Касонъ, който е написалъ хубавата книга „Успѣхъ и жизнерадостъ“, една книга съ практически съвети за живота, казва на едно мѣсто следното: „Ние трѣбва да правимъ за децата си това, съ което сме задлъжнени къмъ тия, които нѣкога сж го правили къмъ насъ“. Това изречение, написано нѣкакъ като практическа максима за отношенията ни въ обикновения ни катадневенъ животъ, крие мждростъта, която изразява отношението между отдѣлния индивидъ и силитѣ на космоса.

Колкото е смѣшна самонителността на едно дете, което казва, че като порастне, ще стане интелигентенъ човѣкъ, безъ помощта на своитѣ родители, безъ напжтствията на учителитѣ си, безъ любовта на добритѣ хора и организираната общностъ, толкова е смѣшна самонителността на всѣки отъ насъ, който изговаря думичката азъ, съ особенъ патосъ, забравилъ истинската стойностъ на нашитѣ изолирани отъ общото сили. Ако всѣки господаръ, владетель, военоначалникъ, ученъ или богатъ знаеха това презъ всички моменти на живота си, тогава животътъ на цѣлото би потекълъ въ чудна хармония, прилична на оная, която протича въ невидимитѣ пжтища на вселенския животъ. Всѣки отъ насъ, въ ржцетѣ на когото се намира за мигъ участъта на едно множество, би взелъ въ внимание, че той е оная тънка нишка, презъ която протича мировата воля, и ще изпълни задачата си така, както е достойно за общия планъ на развитието. При такава съзнание не би сжществувала оная страшна бездна на отчужденостъ между хората, породена отъ грѣха, за който споменахме въ началото—грѣхътъ на собственостъта, произлѣзълъ отъ мига, когато е билъ заграденъ първия правожѣлникъ

земя, и който грѣхъ здраво внедренъ въ кръвѣта ни, е станалъ господаръ на живота за всички времена.

А ние сме храненици. Едва ли нѣкой отъ насъ може да изплати онова богатство, което получава даромъ отъ природата. Ако ние знаехме стойността на онова, което се прави за насъ отъ животѣ сили на битието, ние бихме се срамували отъ себе си и отъ дѣлата, съ които отвърщае на тоя даръ. Тогава едва ли бихме имали куражъ да произнесемъ думата азъ безъ стѣснение. Вземете анализъ на човѣшката история, и вие ще видите, какъ говорятъ за себе си наистина великитѣ представители на човѣшкия родъ и какъ многократно надутъ, дори безсрамно говорятъ за своето азъ самовлюбенитѣ въ себе си, за които единъ отъ най-дълбокитѣ и дейни апостоли на Христа казва, че сж „медъ, що звѣнти, и кимвалъ, що дрънка“.

Нѣма сила вънъ отъ оная, която се получава чрезъ общението съ великата душа на свѣта. Какъ мислите, нѣма ли свѣтовенъ духъ? Нима е възможно да има дъждовни капчици, а да нѣма океанъ, отъ който тѣ сж дошли, отъ който тѣ сж часть?

Свѣтътъ е организирано единство, въ което всѣко сщество се ползува отъ обилието и обичѣта на по-горнитѣ, кждето всѣки трѣбва да дава на следващия следъ него. Така се разбира думата „равенство“, защото всѣко друго измислено равенство е безсмислие. Ако ние бихме могли да погледнемъ свѣта „отвънъ“, бихме видѣли огромнитѣ извитѣци на спиралата, по която възхождатъ сществата.

Само буднитѣ могатъ да прозратъ законитѣ на развитието. Ние сме заобиколени отъ мълчаливо изявяващата се мждрость на Вселената. Стига да сме будни, ние можемъ да видимъ това, което е по-красиво отъ всѣка мислима красота, по внушително отъ всѣка сила, по-величествено отъ всѣка музика—щедростѣта на едно сърдце, което е по-голѣмо отъ всички други на свѣта. То струи водопади отъ обилна обичъ за всички вселени и свѣтове, за всички пеперуди и пчелици, по крилата на които трепти сжщата красота, съ която сж надарени дълбокитѣ и безкрайни селения на цѣлия космосъ.

Д-ръ Ел. Р. К.

Проблемата за волята у Учителя

Проблемата за волята въ беседитѣ и учението на Учителя заема твърде голѣмо мѣсто. Волята преди всичко е частъ отъ проявената сѣщина на човѣка — мисль, чувство, воля. Волята е физическата страна на човѣшкото естество. И само въ нея и чрезъ нея животътъ се закрѣгля, запълня, осмисля. Животътъ има смисль, когато човѣкъ има „права, свѣтла мисль, топло, чисто чувство и силна воля — справедлива постѣпка“. Въ тази пълнота на живота се проявява душата, духа, проявява се, следователно, Цѣлото, което е Богъ. Волята, обаче, е творческата проява на човѣка тукъ на земята. Тя е истинската права постѣпка, която осъществява мисълта, която осъществява топлото чувство въ самия животъ. Не може самиятъ животъ да дойде да се прояви на земята, ако волята я нѣма. Не е хармонично развитъ човѣкъ, който има развитъ умъ и сърдце безъ воля. Волята се явява динамичната страна на ума и сърдцето.

Смисълътъ на волята у човѣка, въ учението на Учителя, придобива отъ това гледище дълбоко приложно - практично значение за преобразяване на живота — такъвъ какъвто го виждаме днесъ, въ този, който се изнася подъ думитѣ „животъ въ Царството Божие“, Божествения животъ. Цѣлото учение на Учителя, просто казано, би могло да се обхване като учение за Божествения животъ, проявенъ въ своята пълнота, въ живота на отдѣлния човѣкъ, на обществото, въ мировия, космичния животъ. И бидейки въ пълна хармония съ „космическата еволюция“, която дава знака на модерното време, учението на У. не може да понесе физическата пасивностъ и да насърдчи само развитието на мисълта или на чувствата. Това учение е за пълнотата на живота, която може да се осъществи само, когато волята, постѣпката реализира новата, свѣтла, творческа мисль, когато волята даде изразъ на благороднитѣ чувства на сърдцето. Учението на Учителя разяснява, подкрепва и подтиква онази динамика на Христовото учение за осъществяване на Царството Божие на земята. Тукъ е смисълътъ на волята въ отдѣлния животъ, въ живота на общото — като динамиченъ факторъ.

*

Цельта на това кратко разглеждане на въпроса за волята у Учителя далечъ не е да се спре съ дълги цитати да проследи всѣка изказана мисль въ беседитѣ по този въпросъ. Основната задача, която си поставяме, е да обхванемъ въ кратки, но съществени линии онази, главно динамична страна на волята, която преобразява индивида, която пресъздава обществото, която въобще прави живота другъ — пълненъ, смисленъ, творчески. Опредѣляйки така своята задача, ще могатъ да се избѣгнатъ редица неясноти, тъй като волята у Учителя е разглеждана не само, както споменахме, като частъ отъ естеството на човѣка и второ като динамиченъ, претворяващъ факторъ, но тя е засегната въ беседитѣ и като космически принципъ и като характерологично — френологиченъ елементъ и още въ разни форми и прояви.

Първиятъ въпросъ, който безусловно трѣбва да си зададемъ при

така поставената задача е, що е воля и къде е мѣстото на волята? Тукъ не е мѣстото да се спираме на схващанията на философитѣ за понятието воля. Все пакъ, има нѣщо, което е общо въ понятието воля у съвременнитѣ философи и това, което въ окултизма се нарича воля, а твърде близко на последното е и схващането у Учителя. Философията, която днесъ е официална, която се намира подъ знака на материализма на 19. вѣкъ, счита волята като единъ елементъ отъ онази троица въ човѣшкото естество — умъ, сърдце и воля, които въ своята цѣлостъ образуватъ човѣшката душа. Безъ да се спираме да доказваме, понеже това е единъ вѣченъ въпросъ, окултизмътъ счита тази троица на човѣшкото естество — умъ, сърдце, воля само като проява на душата, тази вѣчна сжщностъ, тази проява на Цѣлото, на Бога, която е надарена съ вѣченъ животъ. Въ това отношение, съ смъртта на физическото тѣло не умира и душата на човѣка, респективно умътъ, сърдцето и волята, както твърди съвременната философия. Душата пребжда вѣчно. Съ смъртта на тѣлото оставатъ да сжществуватъ още умътъ и сърдцето, респ. чувствата, но сжщо и волята, макаръ че тя се проявява предимно въ човѣшкото тѣло. Тя не изчезва, както не изчезва нищо въ природата, въ живота. Тя тогава идва въ още по-интимна връзка съ ума и сърдцето, съ мисълта и чувствата, като имъ дава по-голѣма динамичностъ.

Като обща основа, тия схващания на окултизма лежатъ и въ учението на Учителя за волята. Тя сжщо се проявява въ човѣшкото тѣло и мѣстото ѝ, споредъ думитѣ на Учителя, е „въ всичкитѣ органи на тѣлото“ Споредъ У., волята както умътъ и сърдцето, сж сжщо проява на единното цѣло — душата, духътъ. Измежду многото мисли, изказани въ беседитѣ по този въпросъ, ние ще процитуваме една, която въ художествено-символично отношение е една отъ най-красивитѣ и изразителни. Той казва: „Умътъ е украшение на душата, сърдцето е украшение на духа, а волята е най-благородниятъ слуга въ семейството на човѣка, който е духъ, душа, умъ и сърдце“. И тъй, Учителътъ опредѣля: волята е служителъ. Тя се проявява въ тѣлото, въ неговитѣ органи.

Непосрѣдствено следъ този отговоръ следва като твърде естествено нѣщо другъ не по-малко важенъ въпросъ — волята е служителъ; кому и какъ трѣбва да служи? Волята е проява на душата, а душата е проява на Цѣлото, на Бога. Следва, че волята може и трѣбва да бжде пълненъ изразителъ и служителъ на душата, съответно на Бога. Затова Учителътъ казва: „Въ изпълнение волята на Бога е силата на човѣшката душа“ и още „Най-добре е приложена волята въ единъ Божественъ животъ“.

До тука всѣки смъртенъ жителъ на земята може да разбере нѣщата, но като се постави въпроса за единъ Божественъ животъ, всичко става твърде неясно. Защото Божествениятъ животъ е съвършенъ; Христосъ казва: Бждете съвършени както е съвършенъ Отецъ вашъ. А нашиятъ човѣшки животъ е пълненъ съ слабости. Една частъ отъ тия слабости се дължатъ на самото естество на материята, на физическия свѣтъ, а друга частъ — на липса на себевъзпитание и следователно, стремежъ къмъ съвършенство. Въ това отношение, и тъкмо въ това отношение, волята идва тукъ да подпомогне усъвършенствуването на човѣка. Ала самата дума съвършенство е нѣщо твърде неясно за човѣка въобще. Ако съвършенството въ физически смисълъ е понятно нѣщо, тъй като

имаме развиване до крайност на дадена способност, съвършенството въ духовно отношение остава въ историческото развитие на човѣка твърде неясно. Духовното съвършенство не може да се покрие съ понятието за добродѣтелностъ. Добриятъ човѣкъ не е още съвършенъ. Съвършенството е една пълнота въ живота — пълнота въ разумъ, способности, чувства и постъпки. Всички тѣ сж пропити отъ дълбоката сжщностъ на Христовата идея за „Любовта къмъ Бога, къмъ ближния, къмъ себе си“.

Ала ние виждаме, че Учителътъ поставя съвсемъ правилно въпроса за силата на човѣшката душа, което е равносилно съ силата на волята — безъ силата на човѣшката душа нѣма въобще и воля, нѣма умъ, нѣма и сърдце, като казва, че тя е въ изпълнение волята на Бога. И за да не се изпадне въ философски спекулации и тълкувание, Учителътъ дава по този въпросъ — що е изпълнение волята на Бога — единъ отъ най-великитѣ, динамични отговори, които човѣчеството познава. Той казва: „Волята на Бога седи въ това, човѣкъ да развива своитѣ заложби“. Това е ясно, възвишено и практично, приложимо. Пътътъ е начертанъ съ замахъ и правда Този пътъ почва отъ човѣка, почва съ развитието на заложбитѣ въ него. А това значи да се почне отъ начало, като детето. Да развивашъ своитѣ заложби, това е волята Божия! Всѣка и най-малка спънка въ това отношение е следователно спъване волята Божия, спъване на собствената воля, спъване въ съвършенството.

За децата не е ясно, какъ трѣбва да почнатъ да се развиватъ. Тѣхъ ги учатъ другитѣ, учи ги самиятъ животъ. За насъ възрастнитѣ, а деца въ Божественъ смисълъ, трѣбва да има сжщо пътъ, по който да достигнемъ до развитието на заложбитѣ си. Тукъ е приложението на съзнателната воля. Тя е онзи вътрешенъ импулсъ, който пресъздава. И въ това отношение ние намираме въ Учителя указание за пътя — „Волята почва съ ограничението“, казва Той. Какво значи ограничение? Тази дума внася голѣмъ смутъ въ мозъка на хората. Защото цѣлиятъ свѣтъ се стреми точно къмъ противното, не къмъ ограничението, а къмъ експанзията, къмъ външното завладяване на всичко, къмъ лекото, къмъ приятното, къмъ повече удоволствия. И може би тъкмо затова днешниятъ човѣкъ е пълненъ робъ на своитѣ стремежи къмъ завладяване, къмъ външно обогатяване, удовлетворение. Затова думата ограничение е страшна.

Ако погледнемъ, обаче, навсѣкжде около насъ, ще видимъ, че природата и живота сами налагатъ ограничението, щомъ ние не можемъ да сторимъ това. Примѣри отъ живота е излишно да привеждаме, всѣки може да ги намѣри изобилно. Прочее, ясно е, че ограничението въ мисълта на Учителя е единъ съзнателенъ актъ, единъ процесъ на разграничение, на отдѣляне на нѣщата, процесъ на виждане, процесъ на освобождение. Този процесъ на освобождение почва съ излишното, което представя спънкитѣ, създадени отъ самитѣ насъ — тѣ сж физически, сърдечни и умствени. Следъ това иде освобождението отъ условното и традиционното въ живота, които сж най-страшното зло за правилното развитие на човѣка, на способноститѣ му. И сигурно, това, което би дошло следъ вътрешната преоценка на традиционното и условното въ живота, би било едно правилно разбиране на самия животъ и сжществе-

ното, което лежи въ неговата основа. Толкова много важно нѣщо за правилния развой на живота се крие въ думата ограничение, главно себеограничение! Това не е аскетизъмъ, но творчески процесъ. Това е търсене вътрешнитѣ здрави устои, сили, смисълъ и качества.

Ограничението, разграничението е първиятъ актъ на разумната, съзнателната воля. Чрезъ него ние идваме до първичната чистота на нѣщата. Въ нея е правиятъ и пълниятъ животъ. Този актъ на вътрешно прозрение и просвѣтление като волевъ актъ обхваща — въ чисто Учителевъ смисълъ тритѣ човѣшки свѣта, които се проявяватъ на земята — мисълта, чувствата, постѣпкитѣ. Първиятъ волевъ актъ ни поставя предъ проблемата за разграничението на мислитѣ, на чувствата, на постѣпкитѣ, на дѣлата ни. Въ свѣтлината, — а волята чрезъ ограничението и себеограничението ражда свѣтлина, — мислитѣ, чувствата и постѣпкитѣ изявяватъ качеството си. Човѣкъ ги вижда, оценява и преоценява, желае дори да се бори съ тѣхъ, търси пѣтъ, защото въ основата си сж егоистични, себични. Пречистването, освобождението отъ наследственото, условното и себичното въ мисълта, чувствата и постѣпкитѣ ни довежда до основната сжщина на нѣщата. За мисълта това е правата мисълъ; за чувствата, това е благородството; за постѣпкитѣ, това е широтата и добродѣтелността. Дълъгъ жизненъ пѣтъ е това; не ставатъ работитѣ за единъ мигъ! Много методи сж посочвани въ миналото въ всички окултни школи, въ всички религиозни системи. Въ беседитѣ на Учителя човѣкъ намира сжщо много и красиви и пълни съ резултати методи за работа надъ мисълта, чувствата, постѣпкитѣ — бихме употрѣбили сжщо и думата воля, защото постѣпкитѣ сж вече най-яркиятъ физиченъ изразъ на волята, която тоже сама се превъзпитава. За насъ, обаче, въ това разглеждане на понятието воля, би било отклонение, ако се спремъ на тия подробности. При все това, методитѣ сж важни, най-важни. Защото мисълта, както и чувствата, така и постѣпкитѣ могатъ да се упражняватъ въ зло, и човѣкъ да закоравѣе, да стане най-голъмиятъ престѣпникъ. Тѣмко въ противна насока сж методитѣ на Учителя и упражнението на волята върху мисълта, чувствата, дѣлата. Тѣ трѣбва да ни доведатъ до първичната чистота и сила.

Правата мисълъ прави самата мисълъ силна. Що е сила на мисълта? — Единъ примѣръ изъ живота на Христа за уяснение: Христосъ съ едно повдигане на ржката лѣкува болни. Неговата мисълъ има сила. Защо? Защото той вижда здравия човѣкъ и внушава здравето на болния. Здравето — това е правата мисълъ, то е първичното, чистото, истинното. А какъ побеждаватъ благороднитѣ, топлинтѣ чувства! Достатъчно е съ жгъла на очитѣ си да те погледне човѣкъ съ любвеобилни чувства, ти ще се разтопишъ. Съ едно добро, направено на време, печели самата душа. Ето кжде ни води разумната воля. Тя дава сила на душата. А силата на човѣшката душа е „въ изпълнение волята на Бога“

Ние разбираме изпълнението волята на Бога въ свѣтлината на Учителевата мисълъ като процесъ на развитие на заложитѣ въ насъ. Въ тази гениална мисълъ би било погрѣшно да схванемъ, че трѣбва да развиемъ само технически своитѣ заложиби. Целта е, като ги развиемъ, въ каква посока ще ги употрѣбимъ. Тогава идва служенето — Богу или мамону. Тукъ е смисълътъ на разумната воля. Тукъ е значението на правата, свѣтла, силна мисълъ, на топлинтѣ, благородни чувства, на справе-

дливитѣ дѣла. Въ това отношение волята се явява като сборъ отъ малкитѣ усилия — насочени въ опредѣлена посока, които правимъ въ тритѣ свѣта — на мисълта, на чувствата и постъпкитѣ. Насоката, това е Божествения животъ, нашето съвършенство.

За да може да се върви въ опредѣлена насока, за да може да се служи само Богу, е необходимо човѣкъ да има твърдостъ или другокаже казано непоколебимостъ. Последната може да съществува само, ако има вѣра. Непоколебимостта е една проява на вѣрата. Ако изпълнението волята на Бога седи въ развитието на нашитѣ заложи, тогава става ясно значението на вѣрата въ този процесъ. Учителътъ казва: „Вѣрата е единъ процесъ на растенето. Човѣкъ чрезъ вѣрата расте. Вѣрата го освобождава отъ всѣкидневното“. Тази мисль разкрива интимната връзка между развиване на заложитѣ и растенето — душевното растене въ човѣка, което става въ абсолютна свобода. То е досущъ едно и сѣщо. Нѣма развитие, ако нѣма растене. Така вѣра и воля добиватъ своето единно значение. Нѣмаме разумна воля, следователно истинско, трайно постижение, ако нѣмаме вѣра. Вѣра — въ що? — Вѣра въ постижимото, въ самото растене, въ съвършенството. Вѣра въ вѣчното, въ Бога, който е изворъ на всички сили, на непрекъснатъ животъ, който е образъ на самото съвършенство.

Въ нашето себепресъздаване и развиване на заложитѣ чрезъ най-добрия слуга въ насъ — волята, ние ще стигнемъ до познанието на Бога въ насъ, въ нашитѣ близки, въ живота и природата. Ние ще намѣримъ въ насъ изворитѣ на безграничната и чиста любовъ къмъ Него, Единниятъ, Комуто можемъ да служимъ само чрезъ любовта.

*

Следъ това кратко разглеждане на проблемата за волята у Учителя и специално на онази нейна страна, която въ нашия животъ се проявява като динамична, творческа, претворяваща, трѣбва да се отбележи, че изнесеното далечъ не представя всичкото богатство на мисли и методи върху въпроса за волята, което се намира въ беседитѣ. Представеното разглеждане е единъ опитъ да се обхване въ едно цѣло този толкова сложенъ въпросъ. И само като опитъ го предлагаме на приятелитѣ си. Ние знаемъ, че който се захване съ задача, подобна на нашата, би далъ сигурно друго разрешение, би изложилъ материала по другъ начинъ, би почерпилъ други данни изъ необятното и богато слово на Учителя. Така, Божественото може да се изяви на земята по пѣтя на индивидуалното търсене. Важното е да се дири и изяви истината. Това е скромната цель на този етюдъ.

Боянъ Боевъ

Дришъ и неговата парапсихология

Преди нѣколко години, презъ мартъ, професорътъ въ Лайпцигския университетъ Хансъ Дришъ по покана на българското философско дружество посети София и въ университета държа три сказки, въ които изложи своето разбиране за живота. Въ първата сказка изложи своитѣ възгледи върху витализма, въ втората — своята философска система и въ третата — основнитѣ принципи на парапсихологията. Идването на Дришъ въ България е важенъ моментъ, защото той раздвижи умоветѣ на нашата интелигенция и я заинтересува отъ въпроси, по които една частъ отъ нея е имала материалистични схващания. Интересътъ къмъ Дришъ бѣше толкова силенъ, че даже на български върху неговитѣ идеи излѣзе брошурата: „Що е витализъмъ?“ Дришъ въ началото на научната си дейностъ е билъ професоръ по зоология въ сжщия университетъ, въ който е и сега. Той е известенъ като зоологъ съ своитѣ сериозни изследвания въ тая областъ и съ важнитѣ си научни трудове. Но освенъ конкретно изследване на фактитѣ въ тая областъ, той е проявявалъ стремежъ и къмъ обобщаване на фактитѣ, къмъ тѣхната синтеза, за да се изгради философията на биологията. Така възъ основа на собственитѣ си наблюдения и опити върху организмитѣ идва до витализма. По-късно се заинтересува и отъ чисто философски въпроси и даже почналъ да чете лекции по философия въ сжщия университетъ. Едновременно още отъ рано той се е интересувалъ и отъ тѣй нареченитѣ окултни въпроси, и като резултатъ на изследванията си въ тая областъ идва до създаването на нова наука, която нарича парапсихология.

Тукъ ще се занимаемъ съ неговата „Парапсихология“, която излѣзе въ 1932 година*).

Що е парапсихология? Самиятъ Дришъ я нарича „наука за окултнитѣ явления“. Той почва своята книга съ цитатъ отъ Шопенхауеръ: „Този, който се съмнява въ фактитѣ на животния магнетизъмъ и въ неговото виждане чрезъ ясновидство, трѣбва да го наречемъ не невѣрващъ, а невежа“. (Парерга, първи томъ, 1850 г.). Дришъ казва, че целта на книгата му е, тя да бѣде като ръководство за тѣзи, които искатъ съ успѣхъ да работятъ въ областта на парапсихологията и то както за събиране на факти, така и за теоретичното имъ обяснение. Той заявява още въ началото на своята парапсихология следното: „Ако не бѣхъ убеденъ, че има известни вѣрни факти въ тая областъ, макаръ и не многобройни, то не бихъ писалъ тази книга“. Хората мислятъ, казва Дришъ, че сж просвѣтени, обаче често тѣ сж тѣкмо противното, т. е. ограничени догматици. Мнозина мислятъ, че знаятъ, какво сжествува и какво не сжествува въ природата, а при това мнозина отъ тѣзи, които отричатъ нѣкои факти, дължатъ своитѣ знания на нѣкоя вестникарска статия. Даже и да е добра тая статия, не е достатѣчна. Напримѣръ,

*) Parapsychologie. Die Wissenschaft von den occulthen Erscheinungen. Methodik und Theorie. München, 1932.

какво би било положението на единъ човѣкъ, казва Дришъ, ако той се изказва върху химията само въз основа на една вестникарска статия и пренебрѣзва работата на химицитѣ? Сжщото е и за парапсихологията. Мнозина отъ тѣзи, които отричатъ явленията, които изучава парапсихологията, даже и не подозиратъ, каква грамадна литература има по въпроса. Дришъ дава голѣма важностъ на парапсихологията, защото чрезъ нейното изграждане ще се извърши такава велика промѣна въ мирогледа на човѣчеството, равна на която нѣма и е нѣмало въ историята. Това ще бжде научното установяване на невидимия свѣтъ.

Дришъ казва, че парапсихологията е наука, както химията и геологията сж науки. Тя работи индуктивно; работи съ методитѣ на всички положителни науки. Въ Лондонъ отъ дълги години работи „Обществото за психични изследвания“. То изследва явленията на парапсихологията по наученъ начинъ. Издало е много бюлетини, които съдържатъ изследванията му. Главниятъ му трудъ е „Phantasms of the Living“. Особено сж интересни научнитѣ опити на това общество върху телепатията. Въ Германия излиза отъ редъ години „Списание върху парапсихологията“.

Защо Дришъ дава туй название на тая наука? Психологията изучава психичнитѣ явления, които сж свързани съ обикновеното човѣшко съзнание. За разлика отъ нея, парапсихологията изучава по-дълбожитѣ сили на човѣшкото естество, чрезъ които идваме до ново разбиране на човѣка и природата.

За изследване явленията на парапсихологията ученитѣ обикновено си служатъ съ хора, които иматъ свръхнормална чувствителностъ и възприемчивостъ, и въ тѣхно присѣствие сж възможни нѣкои парапсихични явления. Тѣзи хора можемъ да наречемъ сензитиви, но напоследъкъ въ Франция почнаха да ги наричатъ „метагноми“. Тази дума е старогръцка и буквално преведена значи: „съ разширено знание“. Метагномътъ е сензитивъ, който има способности или качества, които надминаватъ тѣзи на срѣдноразвѣтия човѣкъ. Дришъ най-много наблѣга върху всички възможности за погрѣшки при изследване на парапсихичнитѣ явления. Въ първата частъ на своя трудъ той въ строго научна форма излага условията, на които трѣбва да отговаря едно явление, за да бжде научно установено. Даже въ международния конгресъ за психични науки въ Атина преди нѣколко години, въ който конгресъ той участвувалъ, казалъ между другото: „По-добре е да отречемъ 99 истински явления поради нѣкои недостатъчни условия, отколкото да приемемъ едно невѣрно явление за вѣрно“.

Дришъ раздѣля методитѣ на парапсихологията на три вида: спонтанно наблюдение, очаквано наблюдение и експериментъ. Съ тия три метода той разглежда следнитѣ видове явления: спонтанна телепатия, предаване на мисли, телекинеза, шумъ, чуване и движение отъ окултенъ характеръ, тѣй нареченитѣ „апорти“, ясновидството, психометрията и т. н. Ще кажемъ по нѣколко думи за нѣкои отъ тия явления.

Телепатията, спонтанно проявена, се различава отъ предаването на мисли, което се извършва като експериментъ при избрани отъ насъ условия. За да е научно установена, телепатията трѣбва да отговаря на следнитѣ условия: 1) явлението да се изложи писмено и да се съобщи

на довърсени лица преди потвърждението му. Това се прави, за да се избѣгне ролята на подсъзнанието, за да се избѣгне предположението, че се е почерпило нѣщо отъ склада на подсъзнанието. 2) Явлението да е подобно на многобройни такива преживявания отъ други лица. 3) Да има съвпадение, както по съдържание, така и по време съ провърненитѣ събития, напримѣръ по отношение съобщение за смъртъ. 4) Разстоянието между изпращача и приемача да е голѣмо, така че да сж невъзможни нормално виждане и слушане, да е изключена и хиперстезията (необикновена усѣтливост на сѣтивата, напримѣръ на слуха, обонянieto и пр.). Когато телепатичниятъ опитъ става между два града напримѣръ или даже между две държави, хиперстезията, очевидно, е изключена. Хиперстезията на метагнома по нѣкога е толкова голѣма, че той може да чува това, което се говори тихо въ друга далечна стая. При изследвания съ метагнома взема се предъ видъ и неговата хиперстезия. Прочути опити по телепатия сж правилни, при всички контролни мѣрки, съ положителни резултати Тишнеръ, Василевски, Жптонъ Синклеръ и пр. Можемъ да кажемъ, че телепатията е вече научно установена.

Що е телекинеза? Тая дума произлиза отъ думитѣ „теле“ — далече и „кинеза“ — движение. Това е движение на предмети на известно разстояние отъ сензитива. Близко до този видъ явления е и левитацията, т. е. издигане на хора или предмети въ въздуха, въпрѣки силата на земното притегляне.

Що е ясновидство? И що е ясновидецъ? Дришъ дефинира ясновидеца така: ясновидецъ е онзи човѣкъ, който съобщава вѣрни данни, добити не чрезъ обикновенитѣ 5 сѣтива, при което е изключено предаване на знание отъ други същества, съзнателно или подсъзнателно. При ясновидството се възприематъ факти, които ставатъ въ сжщия моментъ на далечно разстояние или пъкъ които принадлежатъ на миналото или бъдещето. Въ първия случай имаме ясновидство въ пространство; въ втория случай — ясновидство на миналото, а въ третия случай — тъй нареченото прорицателство. Пагенstechеръ е издалъ две специални книги върху своитѣ изследвания на ясновидството.*).

Споредъ Дришъ нѣкои случаи на телепатия трѣбва да се сведатъ къмъ ясновиждане, напримѣръ виждане на умиращи, защото въ този случай лицето вижда много подробности: дрехитѣ на умиращия, брадата му, околната обстановка, за която въ момента умиращиятъ не мисли. Затуй тукъ имаме нѣщо повече отъ предаване на мисли. Василевски привежда случаи, когато метагномката го вижда отъ далечно разстояние предъ пияното или на велосипедъ.

За установяване на ясновидството споредъ Дришъ най-важниятъ въпросъ е, дали даденъ случай на ясновидство не може да се сведе къмъ по-прости явления, напримѣръ къмъ телепатия, черпене отъ знанието, складирано въ подсъзнанието на околнитѣ и пр. Изобщо, за да се установи ясновидството научно, трѣбва да се изключатъ всички възможности за предаване на мисли. Напримѣръ, четенето на затворени писма, каквито примѣри имаме доста научно установени, не означава още ясновидство, ако авторътъ на писмото, който знае съдържанието му, при-

*) Pagenstecher: „Ausersinnliche Wahrnehmung“, 1924. „Die Geheimnisse der Psychometrie“, 1928.

сжитствува при опита, и въпросът е само за едно определено писмо. Даже когато и авторът на писмото отсъства, пакъ може да се изключи ясновидството и да се допусне психометрично предаване на знанието чрезъ допирание на сензитива до писмото. Напримѣръ, това може да допуснемъ при знаменития случай съ Осовецки: едно писмо било написано въ Лондонъ. То било много добре опаковано и запечатано отъ единъ англичанинъ, който не знаелъ съдържанието му, и било предадено на Шренкъ; и Осовецки е прочелъ вѣрно съдържанието му въ Варшава. На пръвъ погледъ този случай изглежда на истинско ясновидство, но Дришъ казва, че тукъ не е изключено психометричното предаване на съдържанието му отъ автора на писмото, т. е. Осовецки като хваща писмото, влиза въ психометрична връзка съ автора на писмото и приема знанието му.

Другъ случай е парижкиятъ опитъ съ метагнома Канъ. Присъстващите написали 6 писма. Канъ се допрѣлъ само до едно отъ тѣхъ, обаче, далъ вѣрно съдържанието и на шестѣтъ писма, които били разбъркани въ единъ сждъ: и той предалъ съдържанието имъ въ най-голѣми подробности. Тѣхното съдържание не било нѣщо лесно за отгатване. Напримѣръ въ едно отъ писмата било написано на нѣмски следното изречение: „Срѣщу глупостъта напраздно вояватъ боговетѣ“. Друго писмо било написано на еврейски езикъ съ латински букви; при прочитането му Канъ казалъ, че не разбира съдържанието, но вѣрно предалъ всички букви. Въ този случай ясновидството е много вѣроятно, но пакъ напълно не сме осигурени отъ психометрично предаване на знанието.

Интересенъ е следниятъ опитъ на Василевски: метагномътъ, когато се поставя предъ него индийска ваза, вижда въ сжщото време нейния едновременно притежателъ единъ бившъ капитанъ, за чието отношение къмъ вазата Василевски не знаелъ нищо. Метагномътъ го вижда въ странно облекло. Но и това не е напълно достатъченъ случай на ясновидство, понеже лелята на Василевски е знаела за отношението на умрѣлия капитанъ къмъ вазата. И можемъ да предположимъ, че метагномътъ е черпилъ това знание отъ подсъзнанието на лелята.

Сензитивътъ Ости можелъ да прави паранормални диагнози на болести — отчасти доста вѣрни. Обаче и тѣзи диагнози не могатъ да се считатъ за истинско ясновидство, понеже би могло да се предположи, че подсъзнанието на болния предава на сензитива знанието за болестъта.

Като вземемъ предъ видъ всички възможни случаи за свеждане ясновидството къмъ по-проститѣ случаи, то все пакъ нѣкои отъ случаитѣ, които привежда Пагенщехеръ, трѣбва да ги приемемъ за действително ясновидство, защото отговарятъ на всички условия. Но нѣкой би могълъ да каже: „Кой е механизмътъ на ясновидството?“ Това е съвсемъ другъ въпросъ. Преди всичко трѣбва да се установятъ фактитѣ. Ето единъ интересенъ случай, приведенъ отъ Пагенщехеръ: предъ една метагномка се поставя бутилка, която била намѣрена въ морето близо до Азорскитѣ острови. Тая бутилка принадлежала на едно лице, загинало при коработрушение. Преди да загине, лицето написало на испански на единъ листъ нѣколко реда, поставило листа въ бутилката, която пуснало въ морето. Действително, нѣкои лица, които намѣрили тая бутилка, знаели

съдържанието на писмото, но тукъ може да се изключи психометрията понеже метагномката въ редъ картини е рисувала цѣлото произшествие при корабокрушението — обстоятелства, които не били известни на тия, които намѣрили бутилката.

Също така и Бестерманъ излага единъ свой опитъ, който можемъ да наречемъ случай на истинско ясновидство, защото изключва четене на мисли и ролята на подсъзнанието. Вътрешността на една кжща била описана подробно отъ метагнома, безъ да сж били нито той, нито нѣкой отъ присжтствуващитѣ нѣкога въ тая кжща. Също така и притежательтъ на тая кжща не се е събиралъ съ метагнома. Ако въ този случай не допуснемъ истинско ясновидство, тогава трѣбва да прибѣгнемъ до съвсемъ изкуствени и пресилени комбинации за предаване на мисли. Оригиналенъ е другъ случай на ясновидство; виждане на едно нещастие въ пристанището Сидней. Единъ момъкъ ималъ нещастие при пътуването си съ корабъ и билъ изяденъ отъ акула. Метагномътъ, като попипалъ единъ предметъ, който принадлежалъ на това лице, разказалъ цѣлата случка. Известно време следъ това тая сжщата акула била хваната и въ стомаха ѝ се намѣрили остатъци отъ дрехитѣ на момъка. Въ тоя случай трѣбва да допуснемъ или психометрично предаване отъ страна на умрѣлия, или истинско ясновидство. Но и въ двата случая ние вече приемаме известни окултни истини: тукъ трѣбва да приемемъ единъ случай на истинско ясновидство или сжществуването на умрѣлия следъ смъртъта, който е предалъ своето знание на метагнома. Ще приведемъ нѣкои случаи на ненапълно доказано ясновидство: метагномътъ съобщава, де се намира откраднатиятъ предметъ или убитиятъ човѣкъ. Тукъ не може да се говори още за напълно доказано ясновидство, ако крадецътъ знае мѣстото на предмета и ако убиецътъ — живъ или умрѣлъ — знае мѣстото на убития. За да приемемъ този случай за истинско ясновидство, трѣбва да допуснемъ, че ранениятъ е останалъ известно време живъ и се е довлѣкълъ до друго мѣсто, дето е умрѣлъ отъ ранитѣ, та и убиецътъ да не знае точно, де е трупътъ.

Въпрѣки всички горепосочени предпазители, контролни мѣрки, казва Дришъ, съ голѣма вѣроятностъ можемъ да кажемъ, че има установени истински случаи на ясновидство, макаръ и не абсолютно да твърдимъ това, понеже можемъ да предположимъ въ нѣкои случаи и предаване мисли отъ умрѣли.

При изследване на ясновидството въ бъдещето или прорицателството, трѣбва да се изключатъ ония случаи, които могатъ да се сведатъ къмъ внушение или самовнушение. Напримѣръ, нѣкой може да каже на едно лице, че ще заболѣе въ еди-кое-си време. И последниятъ може да заболѣе точно въ посоченото време, но това не показва още прорицателство, понеже не е изключено действието на внушението. За да се удостовѣри единъ случай на прорицателство, трѣбва да се изключатъ ясновидството, внушението и телепатичното предаване на мислитѣ. Добри такива случаи сж, когато се предскаже една случка, която не зависи отъ волята на потърпевшия. Въ нѣкои случаи и това не е доказателство. Напримѣръ, ако нѣкому се предскаже, че кжщата му ще бжде подпалена отъ злосторникъ, то все пакъ може да се предположи въ краенъ случай, че тая мисль е възприета отъ лицето, което подпалва

кжщата. Дюнъ твърди, че почти всѣки день човѣкъ въ сѣнищата си има прорицателство за най-близкото бждеще и то нѣкой пътъ съ най-голѣми подробности.

Що е психометрия? Психометрията е виждане въ картини сцени изъ живота на даденъ човѣкъ, когато сензитивтъ се допре до единъ предметъ, който е принадлежалъ на това лице. Има множество случаи на психометрия, напълно научно доказани. И Дришъ твърди, че психометрията трѣбва да се счита като вѣнъ отъ всѣко съмнение. Хубави опити по психометрия сж правени отъ Василевски, Тишнеръ и Пагенщехеръ.

Знае се, че биологията въ последно време все повече клони къмъ витализма, споредъ който животътъ на организмитъ не може да се разбере само чрезъ свойствата на материята, но трѣбва да се приеме единъ разуменъ принципъ, който работи целесъобразно въ органическитъ процеси. Азъ не искамъ да твърдя, казва Дришъ, че всички биолози сж вече убедени виталисти, обаче, всички разумни биолози вече не се задоволяватъ съ механическото обяснение на живота, макаръ и да се бавятъ още да проникнатъ въ тая областъ, която е отвѣждъ границата на механичното. Въ новата книга, която напоследъкъ излѣзе подъ редакцията на Дришъ и Волферекъ: „Проблемата на живота“*) сж помѣстени редъ статии отъ видни биолози. Отъ тѣзи статии се вижда ясно, какъ фактитъ на най-новата биология водятъ къмъ витализма. Значи, можемъ да кажемъ, че днесъ биологията възъ основа на най-новитъ изследвания изоставя постепенно биомеханизма, защото натрупанитъ нови факти въ нея не могатъ да се обяснятъ отъ механистично гледище. Не малко допринесе и Дришъ за обяснение на жизненитъ процеси отъ гледището на витализма съ своето капитално съчинение: „Философия на органичното“**)

Еволюцията не може да се обясни чрезъ теорията за случайността, предложена отъ Дарвинъ, но чрезъ действието на единъ разуменъ принципъ, чието присѣтствие въ организма трѣбва да приемемъ възъ основа на натрупанитъ факти. Дришъ нарича този разуменъ принципъ въ организма ентелехия или душа. Този разуменъ принципъ се изявява въ филогенията на организмитъ. Действието му се вижда ясно при разглеждане процеса на регенерацията, при разглеждане опититъ, правени върху ранни зародишни фази на организмитъ и пр. Дришъ подробно е разгледалъ тѣзи въпроси въ горепоменатата книга: „Философия на органичното“.

Ние виждаме, че витализмътъ преодолява механичното разбиране на живота и води къмъ приемане духовното или разумното, действащо въ цѣлата природа. Ето защо, отъ това гледище витализмътъ може да се вземе като мостъ, който съединява днешната официална наука съ парапсихологията. Тая роля на витализма като мостъ къмъ парапсихологията Дришъ развива и обосновава подробно въ своята книга „Парапсихология“. Въ особенъ дѣлъ на тая книга Дришъ казва, че фактитъ, установени при изследване на парапсихичнитъ процеси, ни принуждаватъ да приемемъ, че освенъ материалниятъ, физическиятъ свѣтъ има и единъ

*) „Das Lebensproblem“, Leipzig, 1931.

**) „Philosophie des Organischen“, 4 изд., 1928.

другъ свѣтъ, който можемъ да наречемъ душевенъ или невидимъ свѣтъ. Въ този именно душевенъ свѣтъ се извършватъ процеситѣ на телепатията, ясновидството и пр. Възъ основа на новитѣ факти на парапсихологията трѣбва да приемемъ, казва Дришъ, душата като самостоятелно същество (Енсъ), покрай физическото тѣло. Къмъ това водятъ изследванията на парапсихичнитѣ явления.

Интересна е тая глава на парапсихологията, въ която Дришъ говори за тѣй нареченитѣ „екскурзии“ на човѣшката душа. Подъ „екскурзии“ той разбира излизане на душата при нѣкои случаи, и тогава тѣлото изгубва съзнание, обаче въ сѣщото време съзнанието или разумното въ човѣка се изявява вѣнъ отъ тѣлото чрезъ душата. Това напр. е наблюдавано при упойка въ време на операция. Когато оперираниятъ е вече напълно подъ действието на упойката, и тѣлото му е безчувствено за операционния ножъ, той може да вижда всичко, което правятъ съ него и следъ това го разказва вѣрно съ всички подробности. Дава вѣрни показания за онова, което е ставало въ операционната зала. Това е типиченъ случай за отдѣляне на душата отъ тѣлото. Но това е възможно да се приеме само отъ онзи, казва Дришъ, който отхвърля психофизическия паралелизъмъ и приема душата като самостоятелно същество освенъ тѣлото. Щомъ се приема отлъчването на душата, т. е. нейното отдѣляне отъ тѣлото, при което съзнанието се запазва въ душата, то трѣбва да приемемъ, че за да имаме психични процеси, не сж необходими известни физиологични процеси въ човѣшката нервна система.

Съществуването на душата следъ смъртъта Дришъ нарича монадизъмъ (отъ думата „монада“, което значи същество, разуменъ индивидъ). Въ полза на монадизма Дришъ привежда два факта отъ изследователя Матисенъ. Първиятъ случай е тѣй наречената кръстосана кореспонденция. Тя се състои въ следното: нѣколко метагнома, живущи въ мѣстности, далечъ една отъ друга, даватъ откъслечни съобщения, които отдѣлно сж неразбираеми, напр. отдѣлни думи отъ стихотворението на единъ поетъ. Обаче, като се събератъ всички тѣзи съобщения, получава се едно цѣло, което има смисълъ. И метагномитѣ казватъ, че тѣзи съобщения сж дадени отъ едно и сѣщо лице, заминало отвъдъ. Другиятъ случай е паранормалното цитиране на мѣста изъ нѣкои книги. Въ този случай заминалиятъ отвъдъ съобщава чрезъ метагнома, че въ еди-кой-си библиотека, на еди-кое-си мѣсто има еди-кой-си книга и на опредѣлена нейна страница се намира единъ пасажъ, който разглежда еди-кой-си въпросъ. Сѣщиятъ опитъ се е правилъ и съ вестници и то даже преди излизането на вестника. Значи преди неговото излизане се казва, че въ дадено мѣсто на вестника се намира еди-какви-си съобщение.

Разбира се, кръстосаната кореспонденция може да се обясни чрезъ телепатична връзка между метагномитѣ, а пъкъ при случая съ вестника, можемъ да приемемъ, че мисълта на редактора паранормално е възприета отъ метагнома. А пъкъ при познаване на нѣкои пасажии може да се предположи, че тѣзи данни се взиматъ отъ паметта на нѣкой другъ човѣкъ, и то отъ неговото подсъзнание. Обаче всичко това би било много изкуствено и пресилено.

Дришъ казва, че монадизмътъ заслужава сериозно отношение отъ страна на науката. Той заявява още, че е доста наклоненъ къмъ

монадичната теория, защото тя много добре обяснява парасихичните явления.

Въ едно свое писмо до менъ Дришъ ми съобщаваше, че безъ да е членъ на нѣкое духовно общество, намира за необходимо въ днешната епоха да работи, доколкото може, за каузата на спиритуализма.

Дейността на Дришъ въ днешната епоха е важна въ две отношения: първо, той показва, какъ единъ човѣкъ, който е запознатъ съ всички факти и методи на днешната биология, може да дойде до витализма, и то не чрезъ умуване, не чрезъ философски спекулации, но възъ основа на научни факти, на научни изследвания.

Второ, той показва, какъ единъ съвремененъ ученъ може, пакъ възъ основа на фактиченъ материалъ, да дойде до парасихологията. Колкото повече новитѣ идеи проникватъ въ обществото, толкова повече ще бжде оценена неговата роля въ културния развой на човѣчеството. Дришъ съ своята дейность ни дава примѣръ, какъ всѣки, който искрено търси истината, може по наученъ пътъ, възъ основа на най-новитѣ постижения на науката, да дойде до окултизма.

Ан. Х-ва

Пътътъ на великата идея

„Протичането на любовта презъ човѣка — това е възкресението“.

Учительтъ.

Съзнанието на днешния човѣкъ е изпълнено съ множество ценни идеи, но тѣ чакатъ условия и намиране истинскитѣ методи за реализирането имъ. Може човѣкъ да е вдъхновенъ отъ красиви идеи, но тѣ могатъ да останатъ безрезултатни, ако човѣкъ не знае законитѣ, по които тѣ могатъ да станатъ осезаема действителность. Има узрѣли идеи, чиито носители сж честни, искрени души, жадуващи да работятъ за новъ красивъ животъ на земята. И мнозина отъ тѣхъ, като не разбиратъ истинскитѣ методи за работа, идватъ до голѣмо разочарование.

Свѣтътъ днесъ се нуждае отъ строителна работа. Всрѣдъ тѣзи събития, които днесъ раздрусватъ свѣта, трѣбва да имаме ясно разбиране за възходящитѣ сили, които действуватъ въ днешния моментъ. Разумнитѣ сили, които ръководятъ човѣчеството, иматъ изработенъ планъ на новата култура, която иде. Този планъ ще се приложи чрезъ честнитѣ идеалисти, които виждатъ много по-далече поради далновидността си. Човѣшкото съзнание е проводникъ на идеи споредъ степенъта на своето развитие. За да се създадатъ условия за една велика култура на земята, трѣбва да се разшири и повдигне човѣшкото съзнание. Има единъ великъ законъ, по който най-лесно става това. Това е законътъ на Любовта. Когато този законъ заработи въ душитѣ, тогава и най-неподготвенитѣ нагледъ ставатъ годни за изпълнение на велики идеи.

Свѣтътъ на Любовта е пълненъ съ идеи. Една отъ най-важнитѣ идеи сега за сега е идеята за единството на живота. Само една идея, родена въ любовта, има силата да измѣни съзнанието на човѣка. Мощта на коя и да е идея може да се измѣри и познае по това, до колко тя сближава хората, стопява леда въ сърдцата имъ, прави ги по-добри; съ една дума — тѣ ставатъ апостоли на човѣщина и братство. Такава е напр. идеята за служене. Може да служи само онзи, който обича. Новото въ свѣта, на чието идване за щастие сме свидетели, иска по-голъма активностъ и самодейностъ.

Новиятъ пжтъ за работа съвсемъ се различава отъ тия пжтища, на които сме свикнали. Въ него е важно не критиката къмъ другитѣ, не поправянето на другитѣ, не оправянето на тѣхния животъ, но повдигане другитѣ чрезъ нашата любовъ.

Какъ можемъ да бждемъ полезни и какъ можемъ да допринесемъ нѣщо за повдигане на човѣчеството? За да схванемъ това, трѣбва да знаемъ, че човѣшката душа е изтъкана отъ лжчитѣ на Любовта. Събудената душа излъчва любовта и оживява околнитѣ много по-мощно отъ всѣко външно въздействие. Да оставимъ дѣлата да говорятъ, да оставимъ да говори любовта, която се излъчва отъ човѣшката душа. Дѣлата на любовта иматъ езикъ, който не се нуждае отъ доказателства.

Въ царския палатъ или въ бедната хижа на селянина, въ града или въ забутаната колиба, любовта прониква вредъ и ни въвежда въ свѣта на идеитѣ си. Пжтищата, по които проникватъ въ нашата душа възвишенитѣ творчески идеи, сж:

1. Нуждата да обичаме и да ни обичатъ.

2. Психологичниятъ интересъ. Животътъ е многоликъ и разнообразенъ и като така, трѣбва да познавашъ тия, които обичашъ, за да не имъ навредишъ съ своето невежество. Човѣкъ винаги се интересува и изучава тѣзи, които обича.

3. Вжтрешната свобода. Ние се смѣтаме за деца на Великата Разумностъ въ свѣта, която всичко ни дава, което поискаме. Ние се стремимъ все повече да ставаме свободни души, т. е. да даваме все повече пжтъ на великото, възвишеното, Божественото да минава презъ насъ, безъ да го ограничаваме.

4. Вжтрешна дисциплина. Това е съзнанието, че носимъ отговорностъ за дѣлата си предъ Възвишеното, което работи въ насъ.

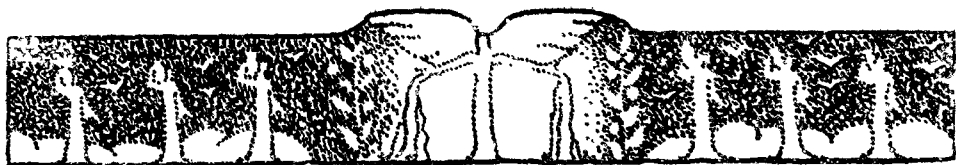
Хората на Любовта носятъ именно тия качества.

Всички ние можемъ да имаме тия качества още сега, защото нашата измѣнена, затворена душа жадува за тѣхъ. Обичта е естествена срѣда за нашата душа, тѣй както естествена срѣда на птичката е въздухътъ а на рибата — водата.

Като излъчваме Любовта, която минава презъ насъ, околнитѣ ще ни познаятъ.

Срѣщнатъ ли ни веднѣжъ, ние ставаме за тѣхъ притегателна сила, ставаме имъ нуждни, както насжщиятъ хлѣбъ.

Тихо, скромно, мълчаливо и спонтанно проявяване на любовта, ето що е нужно въ настоящия моментъ.

ИЗЪ НАШИЯ ЖИВОТЪ

Боянъ Боевъ

Гостъ отъ София при Учителя

Буря се изви нощесъ надъ цѣлата мѣстность. Тъмни облаци покриха небето, свѣткавици прорѣзваха цѣлото небе, грѣмотевици оглушаваха околността. Дърветата се огъваха подъ напора на силния вѣтръ. Заплиска силенъ дъждъ.

Днесъ колко е нѣжно и мило небето! То е чисто синьо и спокойно. Слънчевитѣ лъчи отново съ нѣжна ласка галятъ земята. Какъ се чувствува пролѣтния лъхъ днесъ! Въздухътъ е пълненъ съ животворна сила. Тя пълни всѣко сѣщество съ радостъ и свежестъ.

Това не е ли символъ за пѣтя, по който минава човѣчеството? Следъ буритѣ, свѣткавицитѣ и грѣмотевицитѣ ще дойде свѣтло слънчево утро надъ многострадалната земя. Следъ минаване на тунелъ нѣма ли да дойдатъ засмѣни, свѣтли, слънчеви поляни, покрити съ цвѣтя?

Тия мисли работятъ днесъ въ менъ. Тѣкмо въ тоя моментъ единъ приятель идва отъ града. Той желае да говори съ Учителя.

Естествено, непринудено той почва разговоръ съ Учителя.

— Кой е правилниятъ начинъ за дейность днесъ?

— При земледѣлската работа има три фази. Първото положение е, че трѣбва да има земя. Въ това човѣкъ не е факторъ. Тя е дадена отъ разумната природа. Второто положение е, че тая земя трѣбва да се изоре и засѣе. Третото положение е възрастване на посѣтото. И тукъ човѣкъ не е главниятъ факторъ. Такива сж предимно слънцето, влагата и пр.

Значи човѣкъ не е факторъ на всичко. Погрѣшката на мнозина е, че тѣ искатъ да бждатъ факторъ на всичко.

Каквото се посѣе на нивата, това ще израстне. Трѣбва да се посѣе нѣщо хубаво. Великитѣ божествени идеи трѣбва да се засѣятъ въ душицѣ. И тѣ трѣбва да се оставятъ свободни да дадатъ своя плодъ. Тоя народъ трѣбва да се учи, трѣбва да се просвѣти. Новитѣ методи за работа, новото разбиране на живота трѣбва да проникнатъ на всѣкъде, и трѣбва да се оставятъ хората свободни сами да организиратъ новитѣ форми, новия начинъ на животъ. Народътъ трѣбва да има вѣра въ силитѣ, заложени въ него.

Сега трѣбва да се почне съ най-малкитѣ усилия за приложение на новитѣ идеи въ живота. Слънцето не изгрѣва изведнѣжъ. Първо идва зазоряването. То постепенно минава къмъ изгрѣвъ и после къмъ най-голѣмата свѣтлина на деня.

Преди всичко необходимо е да се освободимъ отъ всички фал-

шиви, погрѣшни разбирания на живота. Да се премахнатъ заблужденията, които спѣватъ хората. Старитѣ методи нека да си сѣществуватъ. Нека да се опитатъ старитѣ и новитѣ методи. Следъ това да се направи изборъ споредъ резултатитѣ. Много лесно човѣкъ може да знае, дали ходи въ свѣтлина дали има правилни разбирания или не. При свѣтлината нѣма спѣване. Щомъ не се спѣвашъ, имашъ свѣтлина. Щомъ се спѣвашъ, не ходишъ въ свѣтлина. Едни идеи сѣ вѣрни, ако даватъ животъ на хората, ако даватъ миръ на душата, потикъ за работа и посочватъ правилни пѣтища за работа.

Днесъ природата дава блага въ изобилие всѣка година, но поради неразумния животъ нещастията не се премахватъ. Въ Южна Америка изхвърлили въ морето 20 милиона тона кафе, за да се поддържа цената му. Въ Северна Америка горѣли въ машинитѣ жито вмѣсто вжглища.

— Какво трѣбва да се прави въ момента?

— Физическиятъ, духовниятъ и божествениятъ животъ трѣбва да се съединятъ въ едно. Отъ физическия животъ трѣбва да се издигнемъ до духовния и отъ последния — до божествения. Тѣ трѣбва да образуватъ едно цѣло. Ние живѣемъ механически. Ние сме механизирали нашата дейность. Въ всѣки нашъ актъ, въ всѣка наша дейность трѣбва да участвуватъ и тритѣ свѣта. Главата отговаря на божествения животъ, бѣлиятъ дробъ и сърдцето — на духовния, а стомахътъ — на физическия.

Има три вида дейность: мѣчение, трудъ и работа. Мѣчението сме минали. Сега сме въ труда. Трѣбва да минемъ отъ труда къмъ работата. А работата е дейность, вдъхновена отъ любовта.

Единствената сила, която може да оправи всички работи, е любовта. Тя ще научи хората, какъ да работятъ. Ние виждаме, че когато обичаме хората, работимъ за тѣхъ. Майката, която обича своето дете, работи за него. Всички, които не обичатъ, не работятъ. Тѣ се мѣчатъ или трудятъ. Ако хората могатъ да научатъ, какво нѣщо е любовта и я приложатъ, ще почне новиятъ животъ на земята. Ако стотици милиарди клетки въ човѣшкия организъмъ могатъ да се коопериратъ и да образуватъ едно цѣло, защо да не могатъ хората на едно общество да се свържатъ въ едно чрезъ любовта?

Единственото нѣщо, което не се нуждае отъ доказателство, е любовта. Тя има езикъ, който разбиратъ всички хора, всички сѣщества. Само тя осмисля нѣщата. Сега любовта слугува на силата, а въ новата култура силата ще слугува на любовта. Всички трѣбва да работятъ отъ любовъ.

— Когато бѣхъ въ странство, ставаше дума за Всемирното Братство въ България и ми казаха: „Много е естествено, че тѣкмо въ България се родиха тия идеи, защото тя е страната, която е дала богомилството, което докара ренесанса и реформацията въ Европа“.

— България и славянството влизатъ сега въ една благоприятна епоха за тѣхното развитие. Тѣ сѣ въ началото на своя възходъ.

Днесъ цѣлото човѣчество преживява една криза. То е като жена, която трѣбва да роди. Оставатъ още нѣколко деня, за да роди. Ще има страдания, докато роди. Това е пробуждането на новото съзнание въ човѣчеството. Това е раждане на идеята за братство между хората. Следъ това иде нѣщо хубаво въ свѣта!

Т.

Защо ?

Тя бѣше девойка самонадеяна и твърде мила. Имаше вѣра въ себе си, въ своето бждеще и се очудваше, защо страдат хората. Тя бѣше наблюдавала живота и бѣше видѣла, че страдат и млади, и стари, че страдат бедни и богати, че страдат учени и прости. И често се запитваше: Защо ?

Тя търсѣше отговоръ. Тя размишляваше върху това защо.

Когато влѣзе въ салона Учителѣтъ говорѣше:

„Като виждалъ страданията на хората, единъ английски лордъ си задалъ за целъ да направи опитъ, да види, коя е причината за страданията имъ. Опитътъ му се състоялъ въ следното: той далъ едно обявление въ вестника, че прощава дълговетъ на всички свои длъжници, които възлизали на 500 души. Сжщевременно той опредѣлилъ деня и часа, когато иска да се срещне съ тѣхъ въ дома си.

Като прочели обявлението въ вестниците, длъжниците на лорда си казали: Нашиятъ кредиторъ е намислилъ да ни устрои нѣкаква примка. Като ни събере въ дома си, той ще ни застави по нѣкакъвъ начинъ да се издѣлжимъ.

Въ опредѣления день, тѣ се събрали предъ кжщата на своя кредиторъ и започнали да разискватъ върху въпроса, защо ги вика кредиторътъ имъ и трѣбва ли да влѣзатъ при него. Обаче, единъ отъ длъжниците на лорда, беденъ, окжсанъ човѣкъ, дошълъ до неговата кжща и не се спрѣлъ да разисква заедно съ другитѣ, защо го викатъ, трѣбва ли да влѣзе вжтре или не, но найраво влѣзълъ въ дома на лорда и похлопалъ на вратата. Поклонилъ се учтиво на лорда и чакалъ, какво ще му каже.

— Какво обичате? — попиталъ лордътъ.

— Дойдохъ при васъ като вашъ длъжникъ, — билъ отговорътъ.

— Кжде сж другитѣ?

— Внѣ.

— Значи, отъ 500 души, само единъ е повѣрвалъ, че съмъ готовъ да простя дълговетъ имъ?

— Прощавамъ всичкитѣ ти задължения, като сжщевременно ти давамъ възнаграждение още толкова, колкото бѣше дългътъ ти, — продължилъ лордътъ. — Иди сега у дома си и живѣй спокойно споредъ Божиитѣ закони.

Останалитѣ длъжници, като разбрали, какъ лордътъ постъпилъ съ бедния и окжсанъ длъжникъ, съжбялявали за своето недовѣрие, но било вече късно.

Днесъ всички хора, продължаваше Учителѣтъ, стоятъ предъ прага на Божието Царство и се колебаятъ да влѣзатъ или не. А новото учение изисква отъ всички: Да придобиятъ вѣра и да следватъ пжтя на любовта безъ никакво колебание, безъ никакво съмнение.

Стрелецъ.

По колелото на Зодияка

Водолей

Когато стигнешъ високия връхъ на „планината“, ти ще срещнешъ слизащитъ води на буйнитъ потоци и пѣщитъ ручей. Зная, ти ще останешъ тамъ при смълчанитъ езера, въ които е отразено чистото небе на планината, но не за дълго. Ще те повикатъ гласовѣтъ на тия, които срещна презъ дългото си пѣтешествие, и ти ще ги чуешъ въ сърдцето си тогава, когато планината, небето, езерото и ти станете едно.

— Сбогомъ, мои слънчеви дни, сбогомъ, лъчезаренъ връхъ и тишина, въ която Всемирътъ разкрива своето дълговѣчно сказание. Азъ тръгвамъ, защото въ сърдцето ми се препълни сѣдѣтъ, въ който събирахъ твоята обичъ. Потекоха рѣки въ Космоса и като сребърни струни очертахъ пѣтя, по който иде Оня, който ще разреже мрачния обрѣчъ.

И ще тръгнемъ надолу съ тихи стѣпки край планинскитъ потоци, които скачатъ като радостни деца. И нѣма да знаешъ пѣтя си и кжде отивашъ и кому ще дадешъ първитъ шѣпи отъ събраната си радостъ, както водитъ не знаятъ, кой ще бжде тоя, чиято жажда ще утолятъ въ палещото пладне.

Свѣтътъ бѣ загиналъ за тебъ, но отново ще се роди свѣтътъ въ сърдцето ти, преобразенъ и чакащъ като засѣхнала градина, като цвѣтна леха. която чака благодатнитъ капки подъ свода на небесната дѣжа. Не свършва пѣтътъ тукъ при планинското езеро. Не се затваря колелото въ спокойната тишина на съзерцанието, защото ти не си единъ, а множество, което трѣбва да дойде въ тебъ, следъ като ти отидешъ при него. Който знае да чете писмото на съзвездията, ще познае, че е дошло времето да се отключатъ небеснитъ извори и да лумнатъ рѣки на новъ животъ всрѣдъ сухотата на нашитъ дни, когато земята е напукана и отитъ сж пламнали въ пустинна мѣжа.

Съ сребърно вземо върху чистото смирно небе на Югъ, звездитъ чертаятъ сѣдбини, отъ северъ духатъ вѣтрове като студени пѣлчища, на западъ бѣгатъ подгонени сѣнки, а на изтокъ небето скоро ще покаже пролука, изъ която първомъ ще надникне зеницата на утрото, а после ще се втурнатъ като победни конници свѣтлинитъ на идещия день.

Разкѣсанъ е обрѣчътъ! Прогонено е съмнението, разпукани сж ледовѣтъ, и земята мирише на влага, стадата се пробуждатъ отъ зимния сѣнь, гласътъ на хлопкитъ пѣе въ планината, децата поглеждатъ презъ синьото прозорче на кѣжурката, и едно цвѣте разтвори своята чашка.

Ще заслизатъ планинскитъ води по долинитъ, ще напоятъ ливади и градини. Ще ударятъ колелото на мелницитъ, ще забучи радостно рѣката, и сърдцето ще се събуди отъ единъ викъ въ ранното утро.

Ти ще тръгнешъ надолу като капчица вода, излѣзла изъ огромната делва на свѣтовното сърдце. Ще влѣзешъ въ потока, за да те намѣрятъ скоро засѣхналитъ жадни уста. Понесълъ любовта на планината и синьото небе надъ нея, ги ще намѣришъ сърдцето, което те чака, цвѣтчето, което е разтворило чашка за тебъ. Пѣтувай ти, капчице отъ небесната вода, защото е станало вече великото тайнство, защото е разсеченъ крѣгътъ на тъмнината, и огненитъ жребци на деня препускатъ съ развѣти гриви.

Д. Ан-ва.

МИГЪТЪ

Не връща се мигътъ, напуснатиятъ мигъ,
на радостъ, красота.
Той чашка бѣ, напълни ли я ти
съ Божественъ сокъ?
Една душа отъ нея не отпи,
едно сърдце остана да скърби,
и туй видѣ го Богъ.

Съ една сълза отмина той, мигътъ,
съ една сълза, потрепнала предъ тебъ.
Превърна ли я въ диамантъ,
усмихна ли се ти
на туй сърдце?
Една душа остана да скърби.

Не връща се мигътъ, Божествено красивъ,
на розовия цвѣтъ.
Разцвѣтна той предъ тебъ.
Полѣ ли го? Кажи!
Едно сърдце остана да скърби.

ПРОЛѢТЕНЪ КОПНЕЖЪ НА ЗЕМЯТА

Разтварятъ се вече
открехнати двери,
наднича усмихнато, свѣтло лице,
кристални, лазурни
сж вѣчнитѣ двери,
жениха очакванъ ще мине презъ тѣхъ
Потръпва земята
отъ първия погледъ,
и тихата радостъ и свѣтълъ копнежъ
въ цвѣтята разлива, въ зеленитѣ ниви,
и въ звънката пѣсень на птички-пѣвци.
И чистия пламъкъ,
що ражда живота,
докосва сърдце ѝ, кждето струи
обилната младостъ.
О, колко любимъ е жениха лжистъ.

Мждрости на стари китайци

Нѣкой запиталъ единъ мждрецъ: „Въ какво се състои мждростѣта?“

„Въ опознаването на човѣка.“

„И въ какво се състои добродѣльта?“

„Въ любовта къмъ човѣка.“

*

„Дсе Лу запиталъ майстора, въ какво се състои силата на личността?“

— „Да извинява и прощава великодушно и винаги на драго сърдце“, казалъ той, „сѣщо винаги да подпомага и учи другитѣ, всички лоши мисли за тѣхъ да отхвърля — това е силата на личността въ народитѣ на юга. Това сж качествата, които оличаватъ единъ благороденъ човѣкъ.“

Винаги въоръженъ, и безъ съжаление да отива къмъ смъртѣта — това е силата на личността въ народитѣ на севера. Това сж качествата, които отличаватъ храбрия човѣкъ.

А истинно мждриятъ живѣе безъ да отслабва. Той е закрепенъ здраво въ центъра и не се отклонява нито на едната нито на другата страна. Има ли добродѣтелни хора около него, тогаватой показва явно какво чувствува; иматъ ли хората около него единъ недобродѣтеленъ животъ, тогава той продължава своитѣ деяния непоколебимо до своята смърть.

Това е силата на личността на благородния!“

Да Шио.

*

„Мждриятъ живѣе споредъ законитѣ на природата и е доволенъ. Обикновениятъ човѣкъ отхвърля законитѣ на природата и не е доволенъ.“

*

„Дсе Гунгъ запиталъ майстора: „Вие обичате да стоите предъ една голѣма рѣка и да я наблюдавате. Смѣя ли да запитамъ, защо вършите това?“ Кунгъ Дсе му отговорилъ: „Водата може да се сравни съ единъ мждрецъ. Кждето отиде, тя е щедра, безъ да е себелюбива — а съ това наподобява на силата на духа. Навсѣкжде, кждето пристигне донася животъ, а тамъ, кждето липсва, е смъртѣта — съ това не наподобява на доброто. Нейното течение се нагажда споредъ възвишенията на терена — съ това прилича на справедливата мисль. Протича презъ дълбоки подземия, безъ да се поколебава — съ това е подобна на храбростѣта. Плъзга се равномерно по равнината, като образува тукъ-тамъ дълбочини — съ това е подобна на мждростѣта. Трѣбва да преодолюва много препятствия, които ѝ се изпрѣчатъ — а съ това е като издръжливостѣта. Остава се да бжде отвеждана, да бжде замърсявана, но винаги се стреми веднага да се изчиства — а съ това притежава качеството винаги да се възобновява. Тя изпълва равномерно всички дълбочини — а съ това наподобява на справедливостѣта. Не взима никога повече мѣсто, отколкото ѝ се позволява — съ това наподобява на въздържанието. Тя може многократно да отклони своето течение по всички посоки и все пакъ да запази първоначалната си посока — съ това наподобява на самосъзнанието. Това е всичко, което ме кара така редовно да наблюдавамъ рѣката.“

Ли Ги.

Преводъ отъ нѣмски *Д-ръ Ил. Стр.*

Отзиви, вести, книгописъ

Изъ едно писмо отъ Бѣлградъ

По поводъ на книгата „Нови насоки на културата — мисията на славянството“ отъ Георги Драгановъ, отъ Бѣлградъ му пишатъ дълго писмо, което той ни е препратилъ съ молба за отзивъ. Часть отъ него предаваме по-долу:

„Културата е сборъ отъ ценности, които сж независими отъ голѣмината на страната. И най-малката страна може културно да стои по-високо отъ други по-голѣми страни. Малка Бѣлгария е твърде плодородна и щастлива по отношение на климата и други природни условия. Но това да оставимъ на страна. Тя сега е щастлива въ другъ смисълъ, и това има извънредно голѣмо значение. Провидѣнието е предназначило Бѣлгария за велика мисия въ свѣта. Бждещата свѣтла култура ще дойде отъ славянството. Природата приготвяла много хубаво бждеще за своитѣ деца. Бждещата култура на новото, за която е призовано славянството, ще се роди въ Бѣлгария. Въ Бѣлгария е дошълъ единъ Великъ Учителъ, известенъ далечъ въ широкия свѣтъ. Той е известенъ въ Франция, въ Италия, въ Америка, въ Латвия, известенъ е сжщо така и на руснацитѣ. Пиша ви съвършено откровено, свободно, и радостно е за менъ и мое щастие е, че съмъ свободна отъ предразсѣдъци. Приемамъ всичко хубаво, свѣтло, което идва отъ другитѣ страни. За мене всички народи сж братя. Виждамъ, че за Бѣлгария е предназначено велико бждеще. Паралелно съ голѣмата творческа дейностъ на Учителя въ Бѣлгария, тамъ се развиватъ кооперации, вегетарианско движение, печататъ се окултни книги и вестници, т. е. всичко, което ще бжде основа на новата култура на бждещото, когато мирогледътъ ще бжде духовенъ, вегетарианството и идеитѣ за кооперативностъ ще бждатъ общи явления, а окултизмътъ, оплодиль съ новитѣ си идеи науката и научно обясненъ, ще бжде основата на новата култура. За мене Бѣлгария сега се явява като източникъ на свѣтлина, разпространителка на нови свѣтли знания. Азъ отъ тамъ получавамъ книги и вестници и мечтая да я посетя презъ лѣтото. До сега азъ черпѣхъ духовни знания отъ Западна Европа. Сега малката Бѣлгария разпространява духовни културни идеи. Тя сега за насъ е духовенъ Ерусалимъ. Може би, вие ще мислите, че това е само мое лично мнение. Единъ великъ руски мистикъ, имащъ връзка съ йерархията на Свѣтлитѣ сили, въ своята забележителна книга: „Апокалипсисъ“, която излѣзе въ 1935 година, писа, че мировата война ще наченепредъ 1938 г., но истинското тежко време ще почне следъ нея, когато въ масата ще настѣпи разочарование въ ценноститѣ на съвременната култура. Обаче, градежитѣ на новата култура ще почнатъ само тогава, когато самиятъ човѣшки ор-

ганизъмъ стане способенъ да възприеме новитѣ вибрации на духа. Това ще стане благодарение на страданията, които човѣчеството ще трѣбва да понесе, и тогава старото ще изгори. Тогава всички народи, голѣми и малки, ще бждатъ съвършено равноценни. Ще иматъ еднакви права, защото всѣки човѣкъ по отдѣлно, както говори Учителътъ, е най голѣмата държава на свѣта. и за него този свѣтъ е създаденъ като грамадна школа за братство и любовъ между хората.

Виолино Примо

На 8. дек. 1940 година се пресели отиваждъ въ гр. Котелъ Виолино Примо (Цонко Поповъ). Когато си спомнимъ за него, винаги изпква предъ насъ „Въ зората на освобождението“. Тая книга е епоха въ педагогичната ни книжнина и изобщо въ нашия културенъ животъ. Кой учителъ не е черпилъ възторгъ, въздушевление, потикъ за творчество, кой не е усилявалъ своята любовъ и вѣра въ децата следъ прочитането на тая книга. Тя е пропита съ вѣра въ божественитѣ сили, вложени въ детето. Детската душа се отваря предъ насъ като велика скровищница съ голѣми богатства. Трѣбва само да владѣемъ ключа, чрезъ който тя се отваря. Тоя ключъ Виолино Примо го изтква въ своята книга. Това е любовта къмъ детето. Той свързва детето не механически съ природата, но съ вътрешния ѣ животъ. Така за детето природата оживява, тя е пълна съ разумностъ, съ съзнателностъ, съ мисль. Виолино въвежда въ възпитанието художествения елементъ като първостепененъ факторъ — усѣта къмъ красивото. Развитието на този усѣтъ у детето е важна точка при възпитанието.

Много поколения учители сж израснали и откърмени съ неговитѣ идеи и сж ги вложили въ своята практика.

„Въ зората на освобождението“ никога нѣма да изгуби своята ценностъ. Тя е рудница, богата съ идеи. Всѣка глава на тая книга чертае новитѣ пжтища на педагогиката.

„Школско звънче“ вниква въ душата на учителя и ни го представя живо съ своитѣ копнежи, идеали, съ своя борчески духъ и съ своя възторгъ и благоговение предъ новото въ живота.

Отъ него има и други трудове и множество статии., прѣснати въ списанията.

Неговата дейностъ оставя свѣтла диря въ българската култура.

I. „Ново послание на слънцето“, отъ група ученици на Всемирното Братство II. Най-разумниятъ и най-високоморалниятъ животъ за човѣка“, отъ Михаилъ Стоицевъ. Съ предговоръ отъ Душанъ Богосавлевичъ. Пловдивъ, 1940 година. Стр. 55. Цена 5 лева. Доставка се отъ автора, ул. „Боярска“ 16 и отъ в. „Братство“ — Севлиево.

Сжщата книга е излѣзла и въ югославски преводъ съ сжщия предговоръ. На югославски е издадена отъ Вегетарианско — етичното дружество въ Бѣлградъ. Красивъ е предговорътъ на Богосавлевичъ. Въ него той изтква важността на епохата като завой на две култури и подчертава значението на идеитѣ, изнесени въ тая книга, въ свързка съ днешния моментъ.

Тая книга трѣбва да намѣри широко разпространение на всѣкъде

Du Maître

LE BIEN ET LE MAL DANS LA VIE

La vie est ce qu'il y a de plus précieux pour les hommes et c'est pourquoi ils s'y intéressent tous. La vie a deux côtés. La science contemporaine comme d'ailleurs aussi toutes les sciences depuis les temps les plus reculés prouvent que la vie se manifeste dans deux directions : dans la direction du bien et dans la direction du mal. Ce qu'il y a de plus beau au monde est la vie, mais c'est aussi ce qu'il y a de plus affreux. Le plus grand bonheur est la vie, mais elle est de même le plus grand malheur. Elle a créé le paradis, mais elle a également créé l'enfer. La belle et noble vie a fait le paradis, la mauvaise vie a fait l'enfer. La bonne vie a donné les hommes bons, la mauvaise vie a donné les méchants. C'est de la vie que proviennent toutes les contradictions dans le monde.

En tant que manifestation de l'amour, la vie se montre de deux manières : elle fait paraître un amour dans la haine, et l'autre amour, elle le fait paraître dans l'affection. Ce n'est pas que l'amour soit la cause de ce fait, mais la vie possède l'art de transformer l'amour en haine. On peut demander comment cela arrive. Cela est l'art de la vie, qu'elle est seule à connaître. Il n'est pas nécessaire que l'homme sache comment la vie convertit le mal en bien et le bien en mal.

La vie qui enserme l'homme est mauvaise; celle qui le libère est bonne. La vie qui fait entrer la lumière dans l'intellect est bonne; celle qui y fait entrer les ténèbres est mauvaise. La vie qui introduit la force en l'homme est bonne; celle qui introduit en lui l'impuissance et la faiblesse est mauvaise. L'homme qui devient mauvais peut-il être fort? Les hommes pensent en général qu'ils peuvent être forts en devenant mauvais. C'est impossible. Et les gens les plus forts perdent leur force du moment que la mauvaise vie entre en eux. Et les gens les meilleurs deviennent peu à peu méchants lorsque la mauvaise vie entre en eux. Et les gens les plus intelligents qui acceptent la mauvaise vie, deviennent peu à peu stupides.

Lorsque l'homme aime, la bonne vie règne en lui. Lorsqu'il n'aime pas la mauvaise vie a le dessus. Un homme mauvais ne peut pas aimer. Une brebis ne peut pas attendre d'un loup qu'il l'aime. Une personne qui visite les tribunaux et les prisons ou qui entre dans une boucherie peut se faire une idée de l'amour des gens d'aujourd'hui et de la culture contemporaine. Le monde a été fait tel qu'il est par la bonne et la mauvaise vie. Quand il est question de la vie, nous ne pouvons faire aucune objection. Personne ne peut dire à la mauvaise vie pourquoi elle agit ainsi. Personne n'a le droit de demander à la bonne vie pourquoi elle se comporte comme elle le fait. Les deux vies sont indépendantes, et les deux vies se comprennent et s'aiment. Sous quel rapport se comprennent-elles? — Le mal et le bien s'aiment. Ce sont deux choses incompatibles, mais elles s'aiment.

Elles s'aiment tellement qu'elles sont absolument inséparables. Rien au monde n'est en état de séparer la bonne vie de la mauvaise. Il y en a qui veulent savoir ce qu'est en soi la mauvaise vie. C'est une question mal comprise. La première femme de tout le genre humain avait voulu séparer la bonne vie de la mauvaise. Et nous, jusqu'au jour d'aujourd'hui, nous continuons à faire ce partage et créons ainsi nos propres malheurs. Il y en a qui demandent ce qui est au delà de la bonne vie. Au delà de la bonne vie est la mauvaise. Et qu'est-ce qu'il est au delà de la mauvaise vie? — Au delà de la mauvaise vie est la bonne vie. — Alors, quelle sera la fin? — La fin sera et mauvaise et bonne.

La vie se manifeste dans le monde du bien et dans le monde du mal. Le mal dans le monde est l'élément qui sert à renforcer. Pour que l'homme puisse renforcer sa vertu, il faut qu'il passe par le royaume du mal. Pour qu'il diminue les maux il faut qu'il passe par le royaume du bien. Par conséquent si l'homme veut renforcer le bien en lui, il faut qu'il passe par le royaume du mal.

L'amour a le contrôle dans la bonne et la mauvaise vie. Seul l'amour peut exercer un contrôle sur la vie. L'amour ne transforme pas la bonne vie en mauvaise et la mauvaise vie en bonne vie, mais il contrôle simplement ces deux vies. Quand on parle de l'amour, nous entendons cette force qui contrôle, qui peut introduire l'harmonie dans la vie et sauver l'homme des inconvénients, des souffrances auxquels il est exposé. On se tourmente parfois pour rien et presque rien. L'unique chose qui puisse tranquilliser l'homme est l'amour. Quand nous lisons dans l'Ecriture: „C'est cela la vie éternelle, de Te connaître Toi le seul vrai Dieu“, il faut comprendre: une vie heureuse est celle où l'on connaît l'amour. En s'éloignant de l'amour l'homme crée ses souffrances. En se rapprochant de l'amour, il crée son bonheur. La mauvaise vie vient quand nous nous éloignons de l'amour. Là est le monde du mal. Lorsque nous nous éloignons de l'amour, nous créons une base du mal. La mort s'approche déjà. Dans la vie des souffrances l'homme connaît la mort. L'homme craint la mort. Mais qu'est-ce que la mort? — La mort, c'est la pire des vies. Qu'est-ce que la félicité? — C'est la meilleure des vies. L'enfer est la mauvaise vie, le mensonge. Le paradis est la vérité. Lorsque les gens disent qu'on ne peut se passer de mensonge, ils comprennent qu'on ne peut pas s'en passer dans la mauvaise vie.

L'homme est en lui-même et bon et mauvais. Il est à moitié mauvais et à moitié bon. L'apôtre St. Paul dit que l'esprit et la chair sont en lutte. La bonne et la mauvaise vie luttent en l'homme. Lorsqu'on déclare que l'esprit et la chair sont en lutte, il faut entendre que l'esprit s'efforce en quelque sorte d'élever la chair. C'est lui qui dirige cette chair. Si la chair se transformait en esprit, comment l'esprit se manifesterait-il? La chair est un monde servant à la manifestation de l'esprit. Si le potier n'a pas de boue, de quoi fera-t-il ses pots? Si le jardinier n'a pas de semences, avec quoi ensemencera-t-il son jardin? Là où les gens font le mal, ils peuvent être bons aussi. La faute sous-entend une bonne action, et le bien sous-entend une faute.

En entendant parler de la sorte, on peut penser que l'on encourage le mal dans le monde et que les gens se pervertissent. C'est la mauvaise vie qui gâte les gens. La bonne vie les ennoblit. Nous ne pouvons critiquer, juger ni la mauvaise vie, ni la bonne vie. Quand vient la vie, nous

devons être pleins de vénération devant elle et ne pas demander, pourquoi elle est mauvaise. Nous devons être remplis de vénération devant la vie qui se manifeste en bien et en mal. Quand viendrait la vie, nous garderions la bouche fermée, sans prononcer une parole. Lorsqu'on demanda à l'un des sages d'Egypte ce qu'est le mal, il se contenta de serrer les lèvres. Sur cette question les hommes les plus sages même se taisent.

Les gens disent souvent que le diable les tourmente. Aucun diable ne les tourmente. La mauvaise vie les tourmente. Dès que l'homme entre dans la mauvaise vie, elle le tourmente. Il y en a qui demandent pourquoi le mal est dans le monde. Si le mal n'était pas nécessaire il n'existerait pas. Du moment qu'il existe, il est nécessaire à la vie. Et le bien et le mal sont indispensables dans le monde.

Il faut que l'amour soit le régulateur de notre vie. La loi de l'amour peut seule régulariser le bien et le mal; elle seule peut régulariser la bonne et la mauvaise vie pour qu'elles arrivent à bon port. Si nous pouvons accepter l'amour qui régularise notre vie, nous entrerons en contact avec le suprême Principe qui nous guide. Si l'individu accepte l'amour, il peut organiser sa vie. Si la société et le peuple accepte l'amour, ils pourront de même organiser leur vie.

Acceptons-le donc, nous aussi, cet amour, afin d'organiser notre vie.

Редакцията доставя книгѣ:

ЛИЦА И ДУШИ

(Физиогномични портрети)
отъ ГЕОРГИ РАДЕВЪ, срещу 30 лв.

ЛѢКУВАНЕ ЧРЕЗЪ ЦВѢТНИТЪ ЛЖЧИ

отъ А. ОСБОРНЪ-ЙИВСЪ, срещу 20 лева

Продължава подписката за

ПЕТНАДЕСЕТАТА ГОДИШНИНА

на сп. **ЖИТНО ЗЪРНО**

която почна отъ януарий 1941 година

Абонаментътъ остава пакъ 80 лева.

Редакцията на сп. „ЖИТНО ЗЪРНО“ и за напредъ ще се стреми да дава на своитѣ читатели избрано четиво. Списанието разчита на подкрепата на своитѣ абонати. Нека тѣ не само на време да платятъ абонамента си, а и да запишатъ всрѣдъ своитѣ приятели и познати поне по още единъ абонатъ. Нека посѣятъ едно „ЖИТНО ЗЪРНО“! Тѣхниятъ трудъ не ще отиде напраздно!

„ЖИТНО ЗЪРНО“ работи за изграждане на единъ новъ мирогледъ, отъ който ще се роди бждещата култура на братството между човѣцитѣ. Ето защо, който разпространява списанието, спомага за разпространяване свѣтлината на Новитѣ идеи, които Сѣятъ така обилно прѣска; спомага за изграждане на новия свѣтъ на справедливостъ и братство.

Всичко се изпраща на адресъ: „ЖИТНО ЗЪРНО“
Пощенска кутия № 270 — София

Суми се пращатъ чрезъ пощенска чекова смѣтка № 1597
Всѣка изпратена сума трѣбва да бжде придружавана съ писмо.

Adresse de la revue occulte: „JITNO ZERNO“
Boîte postale № 270
SOFIA (Bulgarie)

Abonnement pour l'étranger 150 Levas ou 2 Doll.
